

Cái mền 37 độ

Contents

Cái mền 37 độ	1
1. Chương 01 Đời Là Bể Khổ	1
2. Chương 02 Tạm Biệt Phố Núi	3
3. Chương 03 Cuộc Sống Nơi Hẻm Phố	7
4. Chương 04 Lung Linh Tình Bạn	9
5. Chương 05 Như Viên Sỏi Nhỏ Nếp Mình Vào Đá	14
6. Chương 06 Tình Yêu Mỹ Tôm	18
7. Chương 07 Yêu Và “cho”	23
8. Chương 08 Khi Nào Gió Ngừng Thổi	30
9. Chương 09 Hết	32

Cái mền 37 độ

Giới thiệu

Đời là bể khổ ————— Các truyện khác cùng tác giả: Ôm tim anh bỏ chạy, Gối thư tình, Q

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/cai-men-37-do>

1. Chương 01 Đời Là Bể Khổ

- Tao đã dặn mày không được giục xương gà cho Boss sao mày vẫn giục... Tiếng gào đau đớn của một người con gái vang lên trong đêm tối bên hông căn nhà có xác một con chó con lông màu cà phê sữa. Sau đó là những tiếng nấc uất nghẹn trong cổ họng của cô gái. Cô đưa bàn tay run rẩy ra vuốt lớp lông mềm mại trên đầu và lưng của chú chó nhỏ. Tối hai hôm trước Boss vẫn còn vẫy đuôi mừng rỡ khi cô đi làm về, vậy mà bây giờ nó nằm đây sau nhiều giờ liền đau đớn vì mắc xương ở cổ. Siêu thị M&A mấy ngày nay hàng về liên tục để gấp rút chuẩn bị cho việc khai trương nên cô tăng ca hai ngày liền tới khuya và ngủ lại nhà bạn. Bịch cháo vẫn còn âm ỉ cô mới mua cho Boss. Nhưng Boss chết rồi. Boss chết rồi thì sao Boss ăn được nữa.

- Làm gì ghê dữ vậy? Tui cũng đâu có cố ý đâu. Gặm xương gà xong không quăng cho chó thì quăng đâu.
Con nhỏ xác láo đang lý giải hành động độc ác của nó. Nó thừa biết là Boss còn nhỏ nhưng vẫn giục xương gà cho Boss.

Trong lúc phần nộ, cô gái đứng bật dậy xô con nhỏ vào tường. Con nhỏ liền la lớn:

- Má ơi, con Lan nó quỳnh con. Đau quá má ơi. Huhuhu.

Chương 1 ĐI VỀ NƠI ĐÂU

Vụt... Vụt...

Tiếng roi tre vút trong không khí tàn nhẫn quật vào người Lan. Người đàn bà xăm mày xăm môi vừa đánh Lan vừa xổ ra một tràng những từ ngữ tục tĩu:

- Đ.m.m, mày đánh con tao. Thứ mày ăn nhiều ập h. @#&%!%&\$#@...

Lan oằn mình trước những nhát roi bén nhọn của bà mẹ ghẻ. Mười năm. Từ khi người đàn bà này về căn nhà này là từng đó thời gian cô phải sống trong sợ hãi. Làm bất kỳ việc gì cũng phải nhìn thái độ của bà ta, ăn cũng không dám ăn no, ngủ cũng không dám ngủ đủ giấc. Ba Lan đi làm xa tuốt ở bên Lào thỉnh thoảng mới về thăm nhà. Những lúc đó bà ta lại nấu những bữa cơm thịnh soạn, ngọt ngào nói cười với cô, ăn đi con, ăn nhiều để có sức mà học. Một bà mẹ kể quá đối tuyệt vời thương con chồng như vậy thì làm sao ba có thể tin những gì cô nói về bà ta.

Những giọt nước mắt nóng hổi lăn dài trên má rồi rơi xuống nở bung trên nền gạch. Bất giác, có gì đó trong Lan thôi thúc cô phản kháng lại. Sự phần nộ uất ức dồn nén bao năm đã vỡ bực vì bị quá tải. Lan xô bà mẹ kể vào tường, gào khàn đặc:

- Bà đã dồn tôi tới bước đường này. Được rồi. Tôi đi. Tôi đi ra khỏi cái nhà này là được chứ gì. Tất cả tài sản của ba tôi đều là của bà hết đó. Lụm hết đi.

Bà mẹ kể tức điên vung tay định bạc tai Lan thì cô đã kịp hất mạnh cánh tay bà ta ra rồi ôm Boss chạy thẳng xuống hẻm sông.

Dòng sông Đakla xanh mát chảy ngược vẫn êm đềm trôi theo hướng Tây – Tây Nam hợp với sông Kroong Po Ko từ hướng Bắc đổ xuống thành sông Se San hùng vĩ. Cuộc hành trình của sông Đakla chưa dừng lại ở đó mà nó còn chảy sang tận xứ sở Campuchia hòa mình vào sông Mê Kông và cuối cùng mới đổ mình trong biển Đông bao la. Đứng cạnh ngôi mộ mới đắp của Boss bên rẫy bắp xanh rờn, Lan bật khóc nức nở. Gió từ sông thổi lên rất mát, len lách qua những tán lá ngô xào xạt như muốn an ủi Lan.

Ở nhà, Lan vẫn thường chui rúc trong căn gác nhỏ tối như hũ nút sau khi làm xong tất cả việc nhà, không phim, không truyện, cô đọc trong không gian u ám quanh mình. Năm lớp mười một, sau khi học tiết văn về tác phẩm Người trong bao của nhà văn A.P.Sê-khốp, mấy đứa trong lớp đã nói Lan rất giống nhân vật “người trong bao” Bê-li-cốp. Cô không đi giày cao su, không cầm ô và cũng không mặc áo bành tô, không đeo kính râm, không nhét bông vào lỗ tai nhưng cô giống ông ta ở điểm thích thu mình vào trong một cái vỏ. Cô câm lặng, cam chịu, để mặc sự đau khổ dày vò bản thân, sống lơ lửng như một bóng ma.

Gió chợt thổi mạnh. Côn trùng kêu ran rất tấu lên những bản nhạc của đồng quê. Lan dõi mắt ra dòng sông êm đềm. Đôi mắt cô nhuộm một màu nước của dòng Đakla hiền hòa. Phương Hòa – nơi cô cất tiếng khóc chào đời trong vòng tay yêu thương của mẹ. Hồi còn bé xíu, mẹ thường dắt cô xuống đây bẻ bắp về nấu ăn. Cô thường lùn cùn đi trên bờ sông hát vang những bài hát thiếu nhi:

- Đi học về là đi học về, con vào nhà con chào cha mẹ. Cha mẹ khen rằng con rất ngoan, mẹ âu yếm hôn hai má con...

Năm Lan lên bảy, mẹ ốm nặng rồi qua đời bỏ đứa con gái nhỏ lại cho người chồng thường xuyên vắng nhà đi làm ăn xa. Sau đó hàng xóm vun vén rồi bà nội cũng thúc giục, thế là ba Lan lấy người phụ nữ bán thịt heo ở chợ đã ly dị chồng có một đứa con gái nhỏ hơn Lan hai tuổi. Ba yên tâm giao Lan cho người đàn bà đó rồi đi biệt, thỉnh thoảng mới tạt về nhà đưa tiền cho bà ta. Những lúc đó ánh mắt bà ta sáng lên,

giọng dẻo quẹo như mạch nha: “Dì sẽ mua cho con quần áo mới. Đi chợ với dì con!”. Rồi bà ta cũng chở cô đi mua đồ thật. Thế nhưng sau đó, chúng đều nằm hết trong tủ quần áo của con Duyên. Nhiều khi Lan thèm thưởng cái bánh hay que kem bà ta mua cho con Duyên biết bao và chỉ được ăn phần thừa mứa nó cho. Từ cấp một cho tới cấp ba chẳng bao giờ được bà ta cho tiền tiêu vặt, muốn đóng khoản tiền nào đó cũng phải canh lúc nào bà ta vui mới dám xin. Cô đi học cấp ba bằng chiếc xe đạp cọc cạch đạp bốn cây số để đến ngôi trường trong thị xã. Có lần xe bị gãy cổ lái, cô ngã xe, bị cổ tay lái đập vào ngực đau buốt. Ba không biết vì bà ta không báo. Ông ngoại thương cô lấy tiền tiết kiệm mua cho xe đạp mới. Sau đó ít lâu thì ông mất. Những người yêu thương cô đều lần lượt qua đời. Cô như con tàu mất lái đâm sầm vào đảo hoang, để rồi kì thi đại học và cao đẳng vào tháng bảy vừa rồi cô bỏ trắng bài thi.

Lan nhếch môi cười khẩy. Bà ta muốn cô cút xéo khỏi nhà từ lâu rồi, giống như mấy đứa con gái trong xóm bỏ nhà đi bụi. Sau đó bà ta sẽ móc mĩa với người ta rằng, con đó nó đi theo trai, vài ba bữa vác cái bụng bầu về cho coi. Bà ta thích ngồi lê đôi mách bàn chuyện thiên hạ lắm mà. Mặc dù sống chung dưới một mái nhà nhưng bà ta và đứa con gái xấc láo luôn coi cô như người dưng nước lã, suốt ngày mắng mỏ chỉ chiết, soi lỗi vặt để đánh đập bằng cái roi quất bò. Mấy con bò bà ta bán hết rồi, bán sầm vàng đeo đầy cổ, đi tái tạo lại dung nhan để kéo dài tuổi xuân. Nhớ mấy con bò của cô quá. Chúng đều hiền lành giống cô. Cô vẫn thường dắt bò xuống bờ sông cho chúng gặm cỏ, còn mình thì nằm dài trên bãi cỏ ngắm trời mây đến xẩm tối mới về.

Ngồi sụp xuống cỏ, Lan úp mặt vào hai đầu gối khóc vùi. Cô nói là cô sẽ đi. Nhưng cô biết đi đâu bây giờ?

2. Chương 02 Tạm Biệt Phố Núi

Blog tác giả: [bo8x.wordpress /](http://bo8x.wordpress.com/)

Hơn nửa đêm, Lan lê những bước chân nặng nề về nhà. Bà dì ghe và con Duyên đã ngủ, cửa không khóa. Lan nhếch môi cười khẩy. Ít ra bà ta còn có chút lòng tốt không bắt cô phải ngủ ngoài đường.

Lan leo lên căn gác xép tối thui rồi ngồi thu lu trên giường trong bóng tối đặc quánh. Suốt mấy tiếng đồng hồ ngồi dưới bờ sông ngắm về cuộc đời, cô đã hạ quyết tâm phải rời khỏi ngôi nhà này. Cô muốn được như dòng Đakla chảy một hành trình dài rồi đổ ra biển lớn. Những lần rơi rất buốt trên người thúc cô phải bứt ra khỏi cái vỏ ốc nhút nhát, đừng nên sống cuộc sống như thế này nữa. Một blogger đã viết trong blog của anh ấy mà cô tình cờ đọc được khi lướt web trong giờ tin ở trường rằng: “Khi thực sự lâm vào bước đường cùng, người ta sẽ bật dậy và càng mạnh mẽ hơn. Những hạt mầm vẫn có thể đâm chồi dù ở cuối đường hầm tối tăm lạnh lẽo...”¹ Cô đã trưởng thành, đủ mười tám tuổi, đã có thể tự quyết định con đường mình sẽ đi. Ở dưới bờ sông, cô đã suy nghĩ rất nhiều và quyết định chọn Sài Gòn làm nơi tìm kiếm cơ hội cho tương lai của mình. Những anh chị sinh viên đi học ở Sài Gòn về đều nói rằng Sài Gòn rất nhộn nhịp và náo nhiệt, có những tòa cao ốc văn phòng hiện đại, những siêu thị rộng thênh thang máy lạnh chạy ro ro mát rượi, những con đường tuyệt đẹp tấp nập người và xe. Các anh chị học xong hầu hết đều ở lại Sài Gòn, số người về quê chỉ đếm được trên đầu ngón tay.

Gió chợt rít gào bên ngoài cửa sổ. Đêm không tĩnh lặng. Lan nghe thấy tiếng lá rơi rào rào, tiếng rặng tre trước nhà vẫy mình kéo kẹt và cô còn nghe rõ mồn một trong gió tiếng mèo hoang kêu gào.

Lan bật điện thoại. Màn hình hiển thị những con số khô khan. 00:59. Đây là chiếc điện thoại Samsung của Viettel tặng kèm khi mua gói cước super sim. Không nhạc nhẽo hay lướt web cảnh cảnh, chỉ để nghe, gọi, nhắn tin và rọi đường đi trong đêm tối bằng chức năng đèn pin.

Những ngày đầu đi làm ở siêu thị, việc nhiều vô cùng. Nhiều khi Lan thấy đuối sức ghê gớm nhưng vẫn ráng đi làm vì thời buổi này xin được việc rất gian nan. Công ty MA thuê lại tòa nhà ba tầng Koroco trước đây cũng là siêu thị nhưng đã ngừng hoạt động lâu ngày nên hàng hóa ngổn ngang bám đầy bụi bặm. Lan phải đẩy xe chất đầy hàng di chuyển từ tầng hai xuống tầng một, sau đó cùng với các chị lau chùi hàng trăm kệ hàng. Rồi hàng về, toàn những thùng to, cô phải đẩy xe từ bên ngoài vào trong siêu thị hết chuyến này đến chuyến khác, tối nào về cô cũng ngồi bóp chân. Mấy ngày này siêu thị gấp rút để kịp ngày khai trương nên

công việc càng nhiều thêm. Nặng nhất vẫn là đẩy xe chất đầy sách tới các kệ sách rồi vất vả kéo ịch những chồng sách nặng trĩu xuống. Nhưng sung sướng nhất vẫn là lúc được nhận tiền lương, cầm cục tiền hơn triệu rưỡi mà rơm rớm nước mắt, bởi vì đó là những đồng tiền kiếm được bằng mồ hôi nước mắt của mình.

Hàng tháng ba Lan vẫn đều đặn gửi tiền về nhưng bà Nga đều giữ hết, vậy mà thỉnh thoảng lại tru tréo hết tiền hết bạc. Con nhỏ xác lảo lảo lâu lâu khoản của bà ta một ít đi cho trai. Trên đời có bốn cái ngu nhất là làm mai, lãnh nợ, gác cu, cầm chầu, vậy thì có lẽ đại trai cũng là một trong những cái ngu nằm ở top 10.

Lan bật đèn bàn ngay đầu giường, quơ cuốn tập rút một đôi giấy rồi kê lên đùi cầm cúi viết đơn xin nghỉ việc.

Tầng hai siêu thị M&A được phân ra làm ba khu. Đầu tiên nhìn từ ngoài vào là khu Văn phòng phẩm, kế đó là khu Thời trang và cuối cùng là Nhà sách. Sau khi nộp đơn xin nghỉ việc cho anh chàng tổ trưởng tổ Sách, Lan đi tới mấy kệ sách xếp sách với chị Thơ kiểm thêm một ngày công. Tiền lương tháng này cô sẽ nhờ chị Thơ nhận giùm mình.

Chị Thơ là người Quảng Ngãi từng ở Sài Gòn mấy năm trời. Sau khi tốt nghiệp Đại học Mỹ thuật, chị vào làm ột công ty Áo cưới. Khi nghe người họ hàng ở Kon Tum thông báo một trường tiểu học tuyển giáo viên Mỹ thuật, chị bỏ việc đến phố núi với mong muốn trở thành giáo viên dạy vẽ. Trong thời gian chờ đợi trường thông báo giảng thử, chị Thơ xin vào làm trong siêu thị. Lan có hỏi chị về thành phố Sài Gòn nhộn nhịp, chị than phiền rằng, thành phố đất chật người đông, kẹt xe quá trời quá đất, đi làm xa lắc xa lợ. Thế nhưng Lan vẫn háo hức lắm, cô muốn đặt chân đến Sài Gòn một lần cho biết. Có một điều thú vị là các chị gái ở trong xóm cô đi học ở Sài Gòn nhiều năm nên về giả tiếng rặc Sài Gòn. Ví dụ như là “chời ơi” hay là “uống rự” rồi “hổng biết đâu” “hổng dám đâu má”. Lan muốn đi Sài Gòn để thỏa mãn những tưởng tượng được thêu dệt trong cô từ lâu về thành phố năng động và đông dân nhất Việt Nam. Sau vụ bị đập tối qua, Lan đã quyết định “khăn gói quả mướp” đến sống ở thành phố 8 triệu dân đó. Cô sẽ rời xa căn nhà có bà mẹ ghê ghê gớm gớm và đưa con gái xác lảo.

- Chị Thơ, tối mai em đi Sài Gòn tìm việc làm.

Lan vui vẻ nói cho Thơ biết về chuyến đi. Vé xe cô mới mua ban sáng. Xe khách Kon Tum – Sài Gòn sẽ lăn bánh vào lúc 7h30 tối mai.

- Em nói thiệt hở Lan? Đi Sài Gòn?

Chị Thơ có vẻ ngạc nhiên trước thông tin mà Lan vừa nói. Bởi lẽ mới ngày nào khi hai chị em ngồi lau rượu xếp lên kệ, Lan tâm sự với chị rằng rất có thể cô sẽ gắn bó lâu dài với công việc bán hàng siêu thị.

- Em muốn sống tự lập. - Lan cười trả lời.

Mười tám tuổi, cái tuổi chưa hẳn đã trưởng thành nhưng vẫn có thể sống tự lập mà không cần gia đình bao bọc, nhất là cái vỏ bọc của bà mẹ ghê Lan càng muốn xé bọc thoát ra. Luôn thấy lạc lõng trong chính ngôi nhà của mình thì tiếp tục ở đó làm gì. Cô muốn được trôi đi như dòng Đakla đến một nơi nào đó mà cô thấy thực sự bình yên. Lan lựa chọn Sài Gòn là điểm đến vì muốn trải nghiệm một cuộc sống nhộn nhịp, năng động. Không thể cứ thu mình vào trong vỏ ốc cả cuộc đời. Cô cũng cần phải có ước mơ, có lý tưởng sống, có mục tiêu để phấn đấu. Cô còn trẻ lắm, chỉ mới mười tám tuổi thôi. Cô muốn được đi xa để mở mang tầm mắt, để học thêm nhiều điều mới mẻ. Sống khổ cực quen rồi nên Lan nghĩ rằng mình có thể chịu khổ được khi đến Sài Gòn. Cô có thể đi rửa chén, chạy bàn hay bán hàng siêu thị... việc gì cô cũng làm được. Mấy đứa bạn học chung ở cấp ba đều đang học ở Sài Gòn, tại nó sẽ giúp cô tìm nhà, tìm việc làm. Dù có khó khăn nhọc nhằn đến mấy Lan cũng quyết không hối hận.

Chỉnh mấy cuốn sách cho ngay ngắn, Thơ quay sang cười cười:

- Nếu em đã quyết định rồi thì chị còn biết nói gì nữa. Nhưng mà chị nói nè, không phải ai cũng sống được ở Sài Gòn đâu. Chị ở rồi nên chị biết. Khóí bụi, kẹt xe rồi cướp giật ghê lắm... Chị về đây xin việc cũng bởi vì chán ngán mấy cảnh như vậy. Ở phố núi chị thấy bình yên hơn Sài Gòn nhiều.

Chị Thơ nộp hồ sơ vào một trường tiểu học ở Măng Đen, nơi được mệnh danh là Đà Lạt phiên bản 2. Măng Đen có khí hậu mát mẻ quanh năm với rừng thông bạt ngàn từ 30 – 70 tuổi đời, có những hồ nước trong

xang rộng lớn như Toong Zori, Toong Po, Toong Dam... và cả những con suối, thác nước đẹp nổi tiếng như Paish, Dakke, Lo Ba. Lan vẫn còn bị ấn tượng bởi cái Tết năm lớp 12 đi Măng Đen với mấy đứa bạn. Sương mù giăng kín rừng thông. Cô đứng co ro dưới tán thông, sương xuống dày đặc bám đầy trên tóc và quần áo nhưng cảm giác tuyệt vô cùng vì chưa từng trải qua bao giờ. Phố núi yên bình là thế nhưng nơi đây không thể chấp cánh cho những ước mơ bay cao và bay xa. Thế nên, Lan mới phải đi đâu biết rằng con đường cô chọn lắm gian truân và thử thách, không thể biết trước được những nguy hiểm gì sẽ rình rập chực chờ mình.

Trời chiều tắt nắng. Gió thổi mạnh qua bãi mía dập dìu như sóng biển. Lan dựng xe đạp rồi đứng trên bờ kè lộng lộng gió dõi mắt nhìn về hướng dòng chảy của sông Đakla. Có một câu chuyện cổ được lưu truyền từ bao đời nay rằng, ngày xưa các ông tiên thường ngồi đánh cờ trên thác Yaly (nay là làng Măng La của người Ba Na, xã Ngọc Bay, T.P Kon Tum), sau đó du ngoạn tới đoạn sông hiền hòa đẹp đẽ. Thế nên người xưa mới có câu: “Bát tiên quá hải”. Dòng Đakla chảy qua thành phố chính là nơi tám ông tiên dừng chân thường ngoạn.

Rút từ trong túi xách ra bức thư viết tay cho ba, Lan đưa tay ra trước gió. Tờ giấy trắng tung bay phần phật bên trên có những chữ được viết nắn nót.

Ba, con sẽ sống tốt ở Sài Gòn...

Lan đạp xe về nhà khi trời đã xẩm tối. Không có Boss vẫy đuôi mừng rỡ như mọi khi, lòng cô trĩu nặng. Boss là con cái, hiền khô và rất đáng yêu, hai mắt nó to tròn như hai hòn bi ve. Con Duyên tàn nhẫn quá. Chính nó đã giết Boss của Lan.

Lúc Lan dắt xe đạp vào trong bếp, bà Nga đang ngồi ăn cơm ngược mắt nhìn cô bằng cái nhìn hằn học. Có lẽ bà ta vẫn đang tức anh ách vì tối qua bị cô xô vào tường. Thấy Lan bước chân lên cầu thang, bà Nga hỏi giạt lại:

- Mày không ăn cơm đi con kia. Định để ốm đói rồi về ba mày cảm ảm tao hử?

Lan lạnh nhạt buông một câu:

- Tôi ăn rồi.

Cầu thang cút kít dẫn Lan lên căn gác xép tối tăm. Không bật điện, cô cứ thế để nguyên túi xách, quần áo ngã người xuống giường. Ngôi nhà thường là nơi ấm êm và yên bình để người ta trở về sau một ngày tất bật. Nhưng với Lan, ngôi nhà này từ lâu đã không còn sự ấm áp mà vốn dĩ một ngôi nhà cần phải có. Lòng cô luôn lạnh khi ở đây, lạnh tái tê khắp mọi góc ngách trong tâm hồn. Nắng Kon Tum không thể sưởi ấm được lòng cô, hy vọng rằng nắng Sài Gòn có thể làm được điều đó.

***p>

Sáng sớm. Khi sương vẫn còn giăng kín quanh những dãy núi, rẫy bắp, phủ lớp màn trắng xóa dọc sông Đakla, Lan trở dậy xuống sân lui hui quét lá. Những chiếc lá tre khô quắt queo xào xạt dưới từng nhát chổi. Hàng tre vẫn rì rào như mọi ngày, phát ra giai điệu êm ái đặc trưng của xóm bờ sông. Những rặng tre có từ rất lâu rồi, từ trước khi Lan sinh ra, chắn gió, chắn bụi khi trời nổi bão. Lan hít vào thật sâu không khí dịu mát của buổi sáng trong lành, lắng tai nghe bản giao hưởng của tre, của gió. Giờ này sáng mai cô đã ở Sài Gòn. Thế nên cô cần phải hít hà cho căng tràn lồng ngực không khí trong lành ở quê nhà làm hành trang khi đến xứ lạ, để rồi mỗi khi thấy nhớ nhà sẽ nhớ lại được cảm giác khoan khoái mà cô đang tận hưởng lúc này.

Roẹt!

Nghe có tiếng kéo cồng, Lan ngẩng đầu lên bắt gặp cái liếc mắt sắc lẹm của con Duyên. Cô cũng lườm lại nó rồi lui hui nhóm lá tre thành đồng để đốt. Thằng bồ con Duyên phóng vút tới trên chiếc Exciter rồi cua đầu xe một vòng rất đẹp như để biểu diễn cho Lan coi. Con Duyên ngồi lên xe ôm eo thẳng bồ chặt cứng. Hai đứa nó cười giòn tan rồi chở nhau vù đi mất hút khỏi con đường xanh ngắt một màu tre.

Đốt xong đám lá, Lan đi ra cổng dạo bộ trên con đường làng quen thuộc đẹp đến mơ màng. Những bông hoa muống lúp xúp trong đám lá xanh rậm rì trước ngôi nhà của cô Sách hàng xóm sát nhà Lan. Cô mất lâu rồi vì một căn bệnh hiểm nghèo, căn nhà hiện tại được chồng cô cho thuê. Lan vẫn còn nhớ hồi còn bé xiu vẫn thường đu trên yên sau xe đạp của cô Sách để cô chở đi học. Cô hiền giống mẹ Lan và cũng rất thương Lan.

Lan lững thững đi xuống mấy bậc thang đất rồi băng qua rẫy mía, rẫy ngô để đến bờ sông nơi tối qua cô đắp mộ cho Boss. Ngồi xuống bãi cỏ xanh mướt vẫn còn ẩm hơi sương lành lạnh cạnh ngôi mộ bé nhỏ, Lan bó gối nhìn dòng Đakla trôi lững lờ. Sương dần tan. Ngục Kon Tum thấp thoáng bên kia bờ sau những tàng cây cổ thụ. Những hình ảnh này sẽ mãi khắc sâu trong tâm trí cô. Và dù cho ở bất kỳ đâu đi chăng nữa cô vẫn sẽ luôn nhớ về phố núi yên bình có dòng sông Đakla hiền hòa chảy quanh.

Sáu giờ chiều, Lan xách ba lô to dùng đi xuống cầu thang. Bà Nga đang nướng thịt gà thơm lừng dưới bếp. Chặt ba lô lên yên sau xe đạp, Lan nói với bà dì ghé:

- Tối nay tôi đi Sài Gòn.

Bà ta quay phắt lại trừng mắt:

- Ba mày cho chưa mà mày đi?

Lan không trả lời, cúi húi quần dây thun quanh ba lô.

- Sao tao hỏi mày không trả lời con kia? Mày vô tích sự đi Sài Gòn làm được gì ở đó. Sướng không muốn mà muốn khổ. Ở nhà có lúa gạo ăn, đi Sài Gòn phải kiếm từng đồng mua gạo đó mày biết chưa? Thứ mày ăn gì mà ngu dốt?

Bà ta muốn chửi, Lan cứ để cho bà ta chửi. Có lẽ bà ta nghĩ tới mùa lúa không ai phơi nên hăm he để cô không đi nữa. Bức thư viết tay đã được gửi bảo đảm sang Lào cho ba Lan. Cô kể trong thư chuyện Boss chết, bà ta đánh cô bằng roi quất bò, mắng chửi cô như thế nào... Ba sẽ tin nửa ngờ thậm chí là không tin những gì cô nói. Và dù ba có can ngăn, cô cũng đã hạ quyết tâm phải rời khỏi căn nhà này.

Dắt xe ra khỏi cổng rồi vẫn nghe thấy tiếng chửi mắng tục tĩu của bà Nga, Lan ngán ngẩm trèo lên xe đồng thẳng.p>

Bến xe Kon Tum nhộn nhịp. Tiếng những người phụ xe gọi khách í ới. Có rất nhiều người mang ba lô, tay xách nách mang đủ thứ đồ tập trung cạnh những chiếc xe khách đã quay sẵn đầu xe. Vài người trẻ vai đeo balo, tay lướt điện thoại. Lan nghĩ chắc hẳn đó là sinh viên ở các trường Đại học trong Sài Gòn. Xe đạp của Lan được mấy anh phụ xe chất lên trần cột dây với một chiếc xe máy, còn ba lô to dùng thì được quăng ịch ra đằng sau xe. Cô trèo lên xe ngồi xuống ghế ghi trong vé, ghế kế bên cạnh cửa sổ có một người con trai tai gắn earphones ngả đầu, mắt nhắm nghiền.

Đúng 7h30, xe lăn bánh. Quay mặt về phía cửa kính, Lan ngấm nhìn những cửa hiệu sáng choang trong ánh đèn nê ong, ngấm đường phố chìm trong ánh đèn đường vàng ấm cúng. Rồi xe đi ngang qua cầu Đakla. Mặt nước sông óng ánh dưới hàng điện thấp sáng dọc bờ kè. Lan thắm thĩ trong lòng. Tạm biệt phố núi.

1 Blog của Paul: [nttgraphics /wp/](http://nttgraphics/wp/)

2. Nguồn: [krongblah.blogspot /2012/11/em-mua-thu-tren-pho-nui.html](http://krongblah.blogspot/2012/11/em-mua-thu-tren-pho-nui.html)

3. Chương 03 Cuộc Sống Nơi Hẻm Phố

Nguồn ảnh: vnphoto.net

Blog tác giả: bo8x.wordpress /

Xe khách rời khỏi địa phận tỉnh Kon Tum bắt đầu chuyến hành trình dài dằng dặc đến thành phố náo nhiệt. Hai bên đường tối đen như mực toàn rừng cây, thỉnh thoảng mới có vài chiếc xe máy vụt qua. Lan rút điện thoại ra coi giờ. 21:13. Có lẽ còn rất lâu nữa xe mới tới Sài Gòn. Ngả người ra ghế đang định chợp mắt một chút thì cô bị giật mình bởi tiếng nhạc chuông kinh dị của anh con trai ngồi kế bên.

- Mày làm gì tắt máy hoài tao không gọi được mày? - Giọng anh ta gắt gỏng với người vừa gọi tới. - Sáng mai tao có mặt ở bến xe miền Đông. Ra chờ tao mày...

Cúp máy, anh chàng di ngón tay qua màn hình rồi chột chột lia lịa. Lan liếc mắt nhìn thấy điện thoại cũng xị. Anh này ăn mặc khá mốt, áo thun đen, quần jean xanh chà rách đầu gối, tóc cắt mái linh tinh theo kiểu đầu khá hot. Nghe giọng giống mấy anh người Sài Gòn đóng phim chiếu trên tivi nên Lan nghĩ chắc anh này là người Sài Gòn.

Chiếc điện thoại không phát bản nhạc rừng rợn, quái quái nữa mà rung ền ền. Lần này Lan nghe giọng anh chàng khá vui vẻ:

- Ủ. Anh đang trên đường về Sài Gòn... Em đang coi hình cô dâu chú rể anh gửi hả?... Có. Nhi gửi cho em túi thổ cẩm nó đẹp. Ha ha...

Nói chuyện điện thoại xong, anh ta lại chột chột ngón tay trên màn hình rồi ngồi cười một mình. Lan tò mò liếc mắt sang thấy những bức ảnh chụp một đám con trai ngồi nhậu trong nhà rông. Bất chợt, chàng trai quay sang nhìn Lan, cô bối rối quay mặt sang hướng khác.

Bến xe miền Đông tấp nập người và xe. Lan phờ phạc bước xuống xe khách rồi đứng chờ lấy xe đạp và ba lô. Mới nãy cô có gọi cho con bạn đang học Đại học Sư Phạm ra đón, chắc nó cũng sắp tới nơi rồi. Đây là lần đầu tiên đặt chân đến Sài Gòn nên dĩ nhiên là mù tịt không biết phải đi đường nào, lạng quạng lơ lửng như chơi hay bị cướp giật hết đồ đạc thì khóc ròng. Cục tiền vẫn còn cộm cộm trong túi quần. Đây là tiền lương hai tháng đi làm ở siêu thị của Lan. Trước tiên cô cần phải thuê được một chỗ trọ ổn định rồi mới tính chuyện tìm việc làm.

Đang loay hoay cột ba lô lên yên sau xe đạp thì Lan nghe tiếng con bạn oang oang:

- Lan ơi Lan! Hú!

Lúc ngẩng đầu lên, Lan thấy Vy ngồi trên chiếc Mio Classico màu trắng mới cẩu cạch dựng bên đường đang vẫy tay gọi cô. Rồi cô còn nhìn thấy có một chiếc ô tô màu đen bóng nhoáng đỗ xích bên cạnh Vy, anh chàng ngồi cạnh cô trên xe khách mở cửa ngồi vào trong, chiếc xe phóng vù đi mất hút ngay sau đó.

Leo lên xe, Lan đạp tới chỗ con bạn. Cười tươi hết cỡ, cô hỏi Vy:

- Mới mua xe hả?

Vy cười trả lời:

- Ủ. Giờ bà đạp xe đi theo tui nha.

Sài Gòn chưa vào giờ cao điểm, các ngã đường thông thoáng, không có tình trạng kẹt xe quá trời như chị Thơ nói. Những ngôi nhà cao tầng san sát nhau, dây điện chằng chịt bắt chéo rồi cuộn tròn một cục đủ kiểu. Trên đường phố, Lan bắt gặp nhiều gánh hàng rong bán đồ ăn sáng bên thúng mẹt nổi nhô mà ở Kon Tum rất hiếm gặp.

Vy lái xe máy song song với Lan, tới khúc nào cần cua là nó la lên: “Queo trái!” hay “Queo phải bà!”. Sau cùng, hai đứa cua vào một con hẻm rồi Vy thắng kít trước căn nhà mà nó đang ở trọ. Ngôi nhà này có bốn tầng nhìn cũng khá khang trang, kín cổng nhưng tường không cao lắm. Vy dựng chân chống xe rồi thò tay vào cái lỗ vuông dưới cổng đẩy then cài để kéo roẹt cánh cổng qua một bên. Lúc hai đứa dắt xe vào trong

sân, Vy kéo cổng lại, cài then như cũ. Vừa quẩy ba lô nặng trĩu lên vai vác vào nhà, Lan bị điếng hồn bởi con chó nhật phi từ trên cầu thang xuống sủa inh ỏi. May sao nó đã bị xích lại chứ trong đầu Lan đã tưởng tượng ra cảnh nó lao tới tấp cô cái phập.

Bà chủ nhà đi từ trên lầu xuống la con chó bằng giọng Bắc:

- Lu, không được sủa nữa con. Trật tự nào.

Rồi bà nhìn Lan cười tươi rói mà theo như Lan thầm đánh giá đó là nụ cười của sự quý phái. Răng bà ấy đều như hai hàng bắp và trắng sáng như mấy người đóng quảng cáo kem đánh răng. Động tác bước xuống cầu thang của bà cũng rất tao nhã, toát lên phong thái của giới quý tộc giàu sang. - Chào cháu. Lan lễ phép cúi đầu chào bà chủ nhà:

- Dạ, cháu chào cô. - Cháu đến để thuê phòng phải không?

- Dạ.

- Vy, dẫn bạn lên phòng đi cháu.

Sau đó, Lan đi theo Vy bước lên mấy bậc thang gỗ sơn đen đi ngang qua tầng một là tầng của bà chủ nhà có phòng ngủ và một phòng bếp để lên tầng hai. Theo Vy vào phòng, Lan nhìn căn phòng sáng choang rèm hồng nhạt có lắp máy lạnh thì thào hỏi ngay giá thuê phòng:

- Phòng này bà thuê nhieu tiền vậy?

Vy cởi áo khoác ra chỉ còn áo hai dây màu xanh dương ngồi phịch xuống giường nệm.

- Tui thuê ba triệu một tháng. Điện nước xài thoải mái.

- Cái gì? Ba triệu một tháng á hả?

- Ủ. Hồi mới vào Sài Gòn, người quen giới thiệu tới đây nên thuê luôn.

Lan vẫn chưa hết bàng hoàng. Cô không thể tiêu hóa nổi cái giá mà Vy vừa tiết lộ. Tiền thuê nhà ngang ngửa với tiền lương của một nhân viên văn phòng. Với gia đình khá giả có ba mẹ kinh doanh nội thất như Vy thì số tiền đó không là vấn đề nhưng với Lan thì khác, số tiền đó bằng cục tiền đang cộm cộm trong túi quần cô.

- Làm gì mà mặt mày bà bí xị vậy? Đi tắm rửa đi rồi đi ăn sáng với tui. Tám giờ tui phải đi học rồi. - Vy dặn dò. - Nếu bà thấy buồn thì đi loanh quanh trong hẻm thôi nha. Đừng đi ra ngoài đường lớn không an toàn đâu.

Lan gật gật rồi thả bịch ba lô xuống sàn nhà soạn quần áo để đi tắm.

Quán bán đồ ăn sáng mà Vy dẫn Lan tới cách nhà mấy chục bước chân. Người ta căng hai cái dù lớn kê mấy cái bàn gỗ con con sát nhau xếp mấy cái ghế nhựa xanh đỏ xung quanh. Ba cái nồi to vật vờ bốc khói nghi ngút tỏa mùi thơm ngào ngạt của nước riêu cua, nước hầm xương bò trong không gian chật hẹp của con hẻm. Phở khô, phở tái, bánh canh, bún bò có đủ cả. Hai đứa gọi hai tô phở rồi ngồi húp xì xụp. Cách đó mấy mươi bước chân có xe bánh nướng dựng chỗ mảng tường đen thui do bám khói, trên xe cũng có một cái nồi bán bánh canh. Chếch bên tay phải ngay góc con hẻm vuông góc với con hẻm này là tủ bánh mì thịt để bên cạnh một nồi xôi trên lò than đỏ rực. Ở đây muốn ăn gì là đi mau lẹ tới các hàng quán có đủ thứ món để kêu, nóng hổi vừa thổi vừa ăn chẳng cần phải đi đâu xa xôi. Xóm bờ sông nhà Lan thì khác, không có nhiều hàng quán như thế này. Muốn ăn sáng phải đạp xe đi hết con đường làng có hàng tre xanh ra ngoài đường lớn mới thấy dãy ki-ốt bán đồ ăn sáng. Còn Sài Gòn hẻm phố chằng chịt như mê cung chỗ nào cũng thấy hàng quán, xe bánh mì, nước mía...

Lúc này khi đi ngang qua một quán cóc, Lan thấy một chú tóc bạc ngồi dựa tường trên cái ghế nhựa thấp tẹt, để ly cà phê trên cái ghế nhựa cũng thấp tẹt luôn. Ở Kon Tum dù là quán cóc lề đường cũng có ghế dựa hẳn hoi, bàn là bàn chứ chưa thấy quán nào lấy cái ghế bé tẹo làm bàn cả. Một điều thú vị nữa là nghe một anh chàng ăn mặc bánh bao gọi điện cho bạn: “Tao đang ngồi uống cà phê trước hẻm nhà tao. Mày chạy xe qua đi...” Lan nghe thấy hay hay bởi vì mấy thằng bạn cô gọi điện rủ đi uống cà phê thường nói thể

này: “Tui đang ở quán cà phê Eva...”. Ở đây không có Eden, Eva hay Adam gì hết, người Sài Gòn rủ nhau tới hẻm uống cà phê. Như chị chủ quán ban nãy cũng nói với đứa con gái: “Chạy ra đầu hẻm mua giùm mẹ kí bì”. Đến Sài Gòn rồi mới thấy Sài Gòn không chỉ có những tòa cao ốc chọc trời, những khách sạn, nhà hàng sang trọng mà còn có những con hẻm chật hẹp nhưng mát mẻ. Ngồi ở đây mới cảm nhận được cuộc sống hẻm phố đang phập phồng thở một cách rất sống động và độc đáo mà chỉ ở Sài Gòn mới có.

- Sao bà? - Vy cười hì rồi hỏi Lan. - Bà thấy ở đây được hông?

Lan cười nhạt rồi trả lời:

- Giá thuê phòng trọ mắc quá bà. Nếu tui ở với bà thì tui phải đóng tới một triệu rưỡi. Bà kiếm cho tôi chỗ khác đi.

- Bà đưa tui một triệu cũng được. Có gì đâu. Hai đứa mình là bạn mà. Lan định nói một triệu vẫn mắc nhưng lại thôi. Bạn bè thì bạn bè nhưng có phải chị em ruột đầu, giờ thì cười nói vậy thôi nhưng làm sao tránh khỏi những toan tính này kia. Nhất là chuyện tiền nong thường rất dễ méch lòng nhau. Mang tiếng là share phòng mà người này đóng tiền phòng gấp đôi người kia như vậy coi sao được.

- Tạm thời bà cho tui ở nhờ vài bữa, chừng nào tìm được công việc phù hợp tui sẽ kiếm phòng trọ gần chỗ làm cho tiện nhen.

- Ờ, vậy cũng được. ***

Vy đi học để laptop lại cho Lan lên mạng tìm việc làm nhân tiện ngó xem có chỗ trọ nào giá rẻ bình dân trong con hẻm nào đó an ninh đảm bảo. Mấy con bạn học trường Đại học Kinh tế cũng nói sẽ kiếm chỗ trọ cho Lan. Tụi nó đưa ở ký túc xá, đưa ở với chị, có đưa ở ghép chặt chội đủ người nên Lan đâu thể vác ba lô tới xin một chỗ trú chân. Bỏ qua các tin rao vặt tuyển nhân viên kinh doanh cần 2-5 năm kinh nghiệm và cần bằng Cao đẳng hoặc Đại học, Lan thấy có mấy nhà hàng khách sạn cần tuyển nhân viên nhưng tài khoản lại chưa xác thực. Rê chuột một hồi, cô vẫn lấy giấy bút ra ghi lại địa chỉ và số điện thoại của những nơi đó rồi ngồi bấm từng số một trên điện thoại. - Alo. - Giọng một người phụ nữ vang lên bên đầu dây khi điện thoại kết nối.

- Dạ, chị cho em hỏi quán cà phê còn tuyển nhân viên phục vụ không chị.

- Còn. - Giọng nói lạnh lùng đáp lại.

- Dạ... - Lan thấy hơi nhát khi nói chuyện với giọng nói lạnh lùng vô cảm đó. - Em muốn xin việc làm.

- Muốn xin việc thì chiều tới đây.

- Dạ, dạ. Chiều em tới. Em chào chị.

Tắt điện thoại, Lan ngồi thừ người nhìn màn hình laptop. Trong lòng gợn lên một chút hụt hẫng nhẹ. Một thân một mình cun cút ở xứ lạ không biết có trụ lại được ở đây không. Bà mẹ ghẻ nói đúng chứ chẳng sai. Phải kiếm từng đồng mua gạo, rồi trả tiền nhà, điện, nước... Với một đứa chỉ có tấm bằng tốt nghiệp THPT như Lan thì không dám mơ tới những công việc lương năm sáu triệu một tháng mà chỉ cần kiếm được hơn hai triệu là mừng lắm rồi. Cô từng nghĩ rằng việc gì mình cũng làm được chẳng hạn phụ hồ, bán dạo... nhưng đó là ở Kon Tum thân yêu mới dám nói vậy chứ còn ở Sài Gòn đi làm thuê làm mướn cho người ta liệu có dễ dàng kiếm được đồng tiền của người ta không?

Lời tác giả: Ở Sài Gòn thấy mấy anh có nói tới cụm từ “lô cốt” là sao ta? Không hiểu.

4. Chương 04 Lung Linh Tình Bạn

Buổi trưa nắng gắt. Thành phố nhuộm một màu nắng vàng ươm như mật ong dạo quẹo dinh dính trên da. Hơi nóng bám theo Lan ngay cả khi cô và Vy bước vào quán cơm. Trong quán, khách ngồi kín các dãy bàn,

đa phần là nhân viên văn phòng. Nam đóng sơ vin thắt cà vạt còn nữ mặc sơ mi trắng váy đen. Lan đoán có lẽ đó là các nhân viên của ngân hàng nằm đối diện quán cơm. Vy nháy mắt với thằng con trai đang bụng bê, thế là thằng đó đi kiếm ghế dọn dẹp sơ sơ kiếm được cho Lan và Vy hai chỗ ngồi kế nhau. Hai đứa gọi hai đĩa cơm sườn được bê tới rất nhanh sau đó. Vy nói chủ quán và mấy đứa phục vụ quen mặt nên nhiều lần được ưu tiên phục vụ trước và luôn được ăn đĩa cơm đặc biệt. Lan nhoen cười. Điều đó là dĩ nhiên. Khách quen ngày nào cũng ăn thì chất lượng phục vụ tốt hơn với những vị khách tiềm năng như Lan. Cô đã nghĩ tới việc sẽ tự nấu ăn khi tìm được chỗ trọ ổn định.

Đang gặm cục sườn dai nhách dai như thịt con gà cồ già cách đây không lâu bà dì ghé làm cho cả nhà ăn thì điện thoại Lan rung ền ền trong túi quần. Cô rút ra thấy số của ba. Khẽ thở dài, Lan bước ra ngoài đứng bên hông quán cơm bấm nút nghe:

- Con nghe ba.

- Dì nói con xô em cắm đầu vào tường quỳnh nó rồi bỏ nhà đi. - Hình như ba Lan đang cẩu. - Con bắt đầu hư hỏng từ bao giờ vậy Lan?

Lan cười nhếch môi. Bà dì ghé có lẽ đã gọi điện cho ba và tru tréo những điều đó. Hay lắm. Xô con Duyên cắm đầu và còn đánh nó. Sao bà ta không nhắc gì đến những nhát roi tre đã quất vào người cô?

- Tối qua ba mệt đi ngủ sớm, sáng phải đi làm nên giờ ba mới gọi được về nhà thì dì nói con bỏ nhà đi. Giờ con đang ở đâu? Về nhà ngay đi con. Hự hự.

Nghe tiếng ba họ khục khục trong điện thoại, Lan thẳng thốt:

- Ba bị đau hả ba?

- Ủ, ba bị cảm ho.

- Sao ba không nghỉ ở nhà mà lại đi làm?

Ba Lan là một trong những người nông dân lam lũ đầu tắt mặt tối vì cuộc sống khó khăn mà phải sang Lào mưu sinh. Ba làm đủ nghề nặng nhọc như bốc vác, thợ nề... và bây giờ là công nhân thi công công trình ở Champasack.

Ba Lan ho mấy cái nữa rồi trả lời: - Tối qua ba uống thuốc nên giờ cũng thấy đỡ đỡ rồi. Con đang ở đâu?

- Ba, con đang ở Sài Gòn, ở chung với con Vy, ba cũng biết con Vy mà. Con định tìm việc làm ở đây.

- Sống xa nhà vất vả, cực nhọc lắm. - Ba Lan khàn giọng nói. - Về nhà gắng ôn tập năm sau thi Đại học đi con. Ba làm ở đây cũng vì con mà...

Nước mắt Lan trào ra, cô không thể chịu đựng được nữa. Cô gào lên trong điện thoại:

- Ba à, tối hôm kia bà ta đánh con bằng roi tre ba à. Ba đi làm xa ba chẳng biết gì cả... Huuuu... Con khổ lắm...

Lan òa khóc. Ba cô đi làm tuốt luốt ở bên Lào, ba chẳng biết những chuyện gì xảy ra ở nhà. Ba về nhà một năm được mấy lần thấy bà dì ghé nói cười ngọt xớt với Lan ba liền tin rằng cô sống rất tốt. Lan kể với ba rằng cô bị đánh đập như thế nào thì bà ta nói Lan hồn hào, ăn cắp tiền cho trai. Có lần ba đã tát Lan khi cô cãi lại bà dì ghé. Bà ta nói gì ba cũng tin còn Lan nói mười thì họa hoằn ba tin được một. Trên đời có những người miệng lưỡi nói dối không chớp mắt, thêm mắm dặm muối về những người mà họ ghét. Lan là đứa con chồng mà bà dì ghét ghét cay ghét đắng.

Lan gào lên:

- Con ghét bà ta. Con ghét con Duyên. Con sẽ không về nhà đâu. Huhuhu.

Sau một hồi khóc lóc kể lể với ba, cuối cùng ba Lan cũng đồng ý cho cô ở lại Sài Gòn. Lúc Lan quay lại thấy Vy nhoen cười đứng đằng sau chìa ra bịch khăn giấy. Cô vẫn hay tâm sự với nó về bà dì ghé độc ác và đứa con gái xấc xược láo toét.

- Cảm ơn. - Lan rút khăn giấy ra lau nước mắt nước mũi. - Bà quyết định rời khỏi cái nhà đó là lựa chọn sáng suốt. - Vy khẽ thở dài rồi nói tiếp. - Đừng buồn nhiều nữa. Ở đây bà còn có tui mà, “người trong bao” há.

Lan phì cười. Tui nó lâu lâu vẫn gọi cô là “người trong bao”. Dĩa cơm và chén canh đã nguội ngắt từ lâu nhưng Lan vẫn ăn. Cô từ chối lời đề nghị để Vy mua dĩa cơm khác ỉnh. Cô có cơm ăn là may mắn lắm rồi, ngoài kia còn biết bao người lam lũ mưu sinh không có cơm để ăn mà chỉ ăn bánh mỳ uống nước cầm hơi. Báo chí chụp cả những bức ảnh các em học sinh ở Tây Bắc đựng cơm trong bì nilong, chỉ có cơm trắng thôi không có cá hay thịt gì cả. Thật xót xa.

Điện thoại Vy chợt réo rất một giai điệu bất tai. Đó là bài hát Mùa ta đã yêu – Hồng Phước ft. Hương Giang Ido.

Đang đi trên con đường quen ngập tràn biết bao âm thanh yêu thương rộn vang. Ngày vui bước đi thênh thang. Mùa yêu đã về ngập tràn...

Vy vui vẻ bắt máy:

- Alo... Bà hỏi giùm tui rồi hả? Giá phòng nhieu vậy?... Ok. Được đó. Cảm ơn bà nha. Tắt máy, Vy quay sang cười tươi với Lan:

- Tại bà nói phòng chỗ tui thuê mắc quá nên tui nhờ con bạn kiếm giùm phòng trọ giá rẻ cho bà. Năm trăm ngàn được hông? Căn gác hơi chật nhưng mình bà ở được mà phải hông?

Lan mừng rỡ cười toét:

- Thiệt hả? Sao tìm được nhà nhanh vậy?

Năm trăm ngàn là cái giá có thể chấp nhận được. Gác xép chật chội nóng nực gì cũng được miễn chủ nhà cho thuê rẻ là cô đồng ý ngay.

- Con bạn tui là người Sài Gòn nên nhờ nó là nó kiếm rẹt rẹt liền. Bà chủ nhà là bạn của bà nội nó, bán tạp hóa đằng trước, ở đằng sau còn căn gác sát mái hơi chật và nóng nên cho thuê giá rẻ. Chút nữa mình tới đó coi thử luôn đi.

Lan gật đầu rồi rút tấm bản đồ thành phố nhét trong túi quần ra để lên trên bàn. Vừa hút trà xanh 0 độ, cô vừa nghiên cứu đường đi tới quán cà phê cô định xin việc.

- Bà tìm đường đi đâu vậy?

- Quán cà phê tui xin việc làm trên đường Pasteur.

- Phục vụ ở quán cà phê phải về khuỷa đó.

- Thì cũng phải ráng chứ biết sao giờ. Tui cũng đâu còn con nít đâu mà sợ. Đường phố Sài Gòn sáng choang mà.

- Nhưng mà lúc đi vào mấy hẻm tối thui sợ lắm bà. Bà lại đi xe đạp nữa. Nói bà nghe nè. - Giọng Vy nhỏ dần, gần như là thì thầm. - Có mấy thằng cha biến thái thấy con gái đi xe đạp một mình là chặn tay lái rồi kéo quần khoe...

- Ặc ặc...

Lan bị sắc trà xanh, đưa tay vuốt ngực lên xuống, mặt đỏ gay. Vy hốt hoảng:

- Bà có sao không Lan?

- Bà nói thiệt hả?

- Ừ. Ai giỡn chơi làm gì vụ đó. Mấy con lớp Sư phạm Toán bị rồi. Bữa lớp Lý tui tui với lớp Toán học Triết ngồi chung giảng đường nghe tui nó kể lại.

- Gì ghê dữ bà. Vậy sao tui dám đi làm ban đêm.

- Vậy mới nói.

Vy uống ực lon nước yến rồi kể tiếp:

- Mấy người đó “hoạt động” không kể ngày đêm. Buổi trưa nếu đứng mấy chỗ vắng vẻ là gặp đó. Có con kia kể là nó đứng xe đứng chờ trước nhà bạn nó, chỗ đó ít xe qua lại thì có một ông đi xe máy tới. Lúc dừng xe lại ngay sát xe nó tự nhiên ông kéo phéc-mô-tuya quần ra làm nó mất hồn đạp xe chạy thục mạng. Ông đi theo rồi cười khằng khặc ghê lắm.

Lan nghe mà thấy nổi hết cả da gà. Có mấy người như vậy thật sao trời. Giữa đường giữa xá, giữa ban ngày ban mặt mà kéo quần ra... Trời ơi.

- Bữa đi thư viện Tổng hợp gặp một chị đang học Y. Quen mà nên tui xấp lại hỏi chị ấy về vụ đó thì được giải thích đó là một bệnh có tên y học là Exhibitionism. Một dạng lệch lạc hành vi tình dục¹. Lời khuyên của chị ấy là không nên tỏ ra sợ hãi bởi vì mình càng sợ mấy gã đó càng thích thú.

Lan gật gật. Dù sao cũng được cảnh báo trước để chuẩn bị tinh thần nên có lẽ cô cũng sẽ làm mặt lạnh rồi lờ đi. Nhưng mà lỡ gặp mấy ông thích khoe của như vậy thật thì mất cô có bị gì không nhỉ?

Vy chở Lan đến căn nhà cho thuê bạn nó giới thiệu. Căn nhà cũng nằm trong hẻm sâu phải đi vòng vèo hết quẹo trái rồi quẹo phải, sau đó lại đi thẳng rồi quẹo tiếp. Lan nghĩ bụng, kiểu này biết đường nào để ra được Pasteur.

Lúc Vy thắng kít trước một cửa hàng tạp hóa đã thấy bạn của Vy đứng đằng trước đợi. Cô nàng khá xinh, cắt tóc ngắn mặc quần đùi, áo cam vải voan.

- Chào bạn. Mình là Na. - Na cười chào Lan.

Lan nhớn cười, thấy vui vui khi được kết bạn với cô bạn người Sài Gòn dễ thương này.

- Ba đứa mình đều là đồng hương đó. Lan tròn xoe mắt ngạc nhiên. Cô bạn này là người Sài Gòn sao là đồng hương với Lan và Vy được. Giọng nói rõ ràng là người Sài Gòn mà.

- Mình và anh Hai mình đều sinh ra ở Măng Buk. Sau đó hai anh em vào Sài Gòn sống với ông bà nội.

Lan nở nụ cười trước sự thân thiện của Na:

- Cám ơn Na nhiều nha vì đã giới thiệu Lan tới đây thuê nhà. Na bật cười, chỉ tay về phía cầu thang gỗ:

- Trời ơi, mình quên mất tiêu. Nãy giờ ham nói chuyện. Để mình dẫn bạn lên gác coi phòng. Bà Mười bạn chút chuyện nên nhờ mình coi cửa hàng giùm rồi dẫn bạn lên coi phòng luôn.

Vy chen vào:

- Bà dẫn Lan lên coi phòng đi Na. Tui ở dưới này coi quán cho. - Ok.

Sau đó Lan đi theo Na lên gác. Lên hết cầu thang, cô nàng rút chùm chìa khóa ra tìm một chiếc chìa khóa có dán bản dính rồi cắm vào ổ khóa. Cửa bật mở, Lan đi vào nhìn căn phòng nhỏ xíu áp mái trống trơn trên tường có cây thánh giá bằng gỗ. Na đi tới một cánh cửa bên hông phía tay trái và mở nó ra. Bên ngoài có một ban công và một phòng tắm hơi bẩn một xíu.

Na cười nói:

- Phòng này trước đây ột anh con trai người Nghệ An học Đại học Luật thuê. Hôm qua đi nhận bằng tốt nghiệp, ảnh qua trả nhà thông báo với bà Mười sắp lấy vợ nên phải tìm nhà khác. He he. Bạn gặp may đó nha. Mới nãy có hai sinh viên Luật nói là khóa dưới của anh đó tới hỏi thuê nhưng mà mình nói là có người thuê rồi. Bạn thấy sao? Phòng này được không? Nếu không thích mình vẫn tìm được phòng trọ khác cho bạn, cũng ở trong nhà dân luôn. Lan cười toe, xua xua tay:

- Không cần đâu. Lan rất thích phòng này.

Nếu thuê chỗ khác sợ rằng giá nhà bị đẩy lên nữa. Căn phòng này quá tốt, có hơi nóng và ngột một chút nhưng điều đó không thành vấn đề với Lan. Cô sẽ dọn tới đây ngay trong chiều nay. Quay trở lại xuống dưới nhà đúng lúc bà Mười về, Lan lễ phép chào bà:

- Dạ. Con chào bà Mười.

Bà Mười cười thân thiện:

- Con coi phòng chưa con? Thấy được không con?

Lan gật đầu lia lịa:

- Dạ, được bà Mười. Chiều nay con dọn tới luôn.

Ba đưa con gái ngồi bệt xuống gọt cóc chấm muối ớt cay xè vừa ăn vừa cười ha ha sau khi lau chùi sạch sẽ căn phòng, ban công và phòng tắm. Lan cười tíu cả mắt. Nếu không có hai cô bạn này, cô đã lơ ngơ như bò đội nón giữa phố xá tấp nập đất chật người đông này. Vỵ chờ Lan đi mua tủ xếp, bếp ga mini, nồi niêu xoong chảo trong khi Na giúp cô mua thau, xà phòng, sữa tắm và những vật dụng cá nhân. Cô không biết phải cảm ơn hai cô bạn như thế nào. Nếu ở Kon Tum thì chắc chắn cô đã mua mít sấy, chuối ép cho cả hai hoặc dẫn đi ăn nhưng ở đây cô chẳng rành đường và cũng không biết chỗ nào bán đồ ăn ngon.

- Ê hai bà. - Lan đã đổi cách xưng hô với Na cho thân mật. - Hai bà biết chỗ nào bán đồ ăn ngon không? Tui muốn mời hai bà đi ăn để cảm ơn vì đã giúp tui.

Vỵ xoa tay:

- Bạn bè giúp nhau có gì đâu mà phải mời ăn này nọ.

Lan quay sang Na, cô nàng cười toe toét:

- Nếu bà đã có lòng mời đi ăn thì tui không từ chối đâu nè. Mình đi ăn ốc đi.

- Ok. - Lan sôi nổi. Tui cũng thích ăn ốc.

- Ốc vỉa hè hẻm Trần Đình Xu ngon tuyệt vời nè.

Vỵ mới vừa nãy còn nói không cần mời ăn này nọ bỗng dưng hào hứng không kém Lan và Na:

- Tui thêm sò điệp nướng phô mai. Nhưng mà ăn ở hẻm Trần Đình Xu đông lắm.

Na hỏi Vỵ:

- Giờ mấy giờ rồi bà?

- Năm giờ rồi.

- Sáu giờ quán đóng cửa đó. Giờ đi không mấy bà?

Lan cũng đưa tay lên nhìn đồng hồ rồi la lên:

- Chết rồi. Tui phải tới quán cà phê.

Na chưng hửng:

- Bà tới quán cà phê chi vậy?

Quán thuê mặt bằng bỏ trống giữa hai ngôi nhà cao tầng làm quán cà phê sân vườn căng dù xếp mấy bộ bàn ghế gỗ, bài trí cây cảnh tựa lư nhưng nhìn cũng khá đẹp mắt. Để hai con bạn ngồi uống cà phê, Lan đi theo nhân viên tới gặp chủ quán. Chị chủ quán chưa đủ mà cũng không còn trẻ chắc vào khoảng ba mươi mấy tuổi. Lan nghe giọng chị này không giống với người hồi sáng nhận điện thoại.

- Làm từ năm giờ chiều tới mười giờ đêm. Bao cơm tối. Tháng hai triệu. Mai em đi làm nha.

- Dạ, em cảm ơn chị.

Lan ríu rít cảm ơn chị chủ quán rồi tới bàn ngồi với Vỵ và Na. Ngồi uống cà phê ở quán này công nhận mát mẻ và thoáng đãng, ngắm đường phố Sài Gòn tấp nập xe cộ. Ba đứa con gái ngồi thảo luận tiếp về đề tài

ốc hện chiều mai đi ăn rồi cười giòn tan. Dưới ánh đèn đường vàng ấm, tình bạn lung linh như những ngôi sao sáng nhấp nháy trên bầu trời đêm.

1 Trang 22 Thắc mắc biết hỏi ai. TG Trần Bồng Sơn. NXB Trẻ.

5. Chương 05 Như Viên Sỏi Nhỏ Nép Mình Vào Đá

Tối khuya. Nằm trên căn gác nhỏ nóng nực nhà bà Mười, Lan trần trọc lẩn qua lẩn lại. Trong bóng tối đen đặc, tiếng quạt máy chạy ro ro tạm coi đó như là giai điệu ru ngủ. Thế nhưng cô vẫn chẳng thấy buồn ngủ một chút nào. Lạ nhà. Lạ chiếu. Nằm chiếu trúc thấy ê ê nên cô trải cái mền vải bông man mát rồi nằm lên nhưng vẫn thấy khó ngủ. Có lẽ là bởi vì cô không nghe thấy tiếng rặng tre rì rào đã ru ngủ cô suốt mười tám năm qua ở xóm bờ sông. Có chăng chỉ là tiếng xe máy vụt qua.p>

Bất giác hai hốc mắt Lan cay xè, nước mắt trào ra ướt nhòe cái gối bông. Cô thấy nhớ phố núi quê mình, nhớ bờ sông, rẫy bắp cổ mọc um tùm dập dìu cánh bướm. Nhớ hồi bé cô vẫn thường rón rén chui trong đám cỏ dại túm đuôi chuồn chuồn kim bé tí teo hay thả diều bay cao với mấy đứa trẻ con trong xóm. Tuổi thơ êm đềm đã trôi vào trong dĩ vãng từ thuở nào chỉ còn đọng lại trong ký ức những gì đẹp đẽ nhất.

Cháu lên ba cháu đi mẫu giáo. Cô thương cháu vì cháu không khóc nhè...

Lan lẩm nhẩm trong đầu những bài hát thiếu nhi, mừng tượng ra màn đêm đen huyền bí đầy sao, nằm nhớ lại tiếng gió, tiếng rặng tre rì rào rồi từ từ chìm vào giấc ngủ.p>

Khi nắng vẫn chưa kịp lên, những áng mây to bự vẫn còn ngái ngủ lững lờ trôi đàng chân trời, Lan thức dậy mở cửa bước vào phòng vệ sinh đánh răng rửa mặt rồi quay trở ra tới bếp bắc xoong nước nấu mì tôm. Trong lúc chờ nước sôi, cô vươn vai giờ cao tay đánh mông tập thể dục. Khung cảnh thị thành trải rộng ra trước mắt quá đổi xa lạ với Lan. Nhìn đâu cũng thấy nhà cửa, tháp thoáng hàng cây bị che khuất bởi những mái nhà. Chẳng thấy núi thấy sương như phố núi yên bình quê cô.

Bất chợt, Lan đưa mắt nhìn xuống khoảng sân sau nhỏ hẹp nhà bên thấy có gã trai cời trần mặc quần đùi đang vươn vai tập thể dục giống mình. Đường như phát hiện có người chiếu tọa độ vào mình, anh chàng đột ngột ngẩng đầu lên nhìn Lan. Cô lúng túng quay mặt đi ngay tức khắc bước tới bếp ga xé gói mì tôm. Lúc úp đĩa lên tô mì, Lan đảo mắt nhìn xuống khoảng sân nhưng anh chàng đã đi vào trong nhà từ lúc nào.

Tô mì rất thơm ngon, gia vị vừa ăn. Lan bưng tô mì ngồi xuống ghế nhựa chậm rãi ăn. Công việc ở quán cà phê bắt đầu lúc năm giờ chiều. Như vậy cô vẫn có thể xen kẽ làm thêm một công việc khác, miễn giờ giấc linh hoạt chạy đi chạy lại giữa hai nơi. Cô sẽ tranh thủ đi làm kiếm tiền trang trải tạm thời trước khi tìm được một công việc khác ổn định hơn. Sáng hôm qua cô có gọi điện đến Chi nhánh siêu thị M&A ở quận 1 nhưng người ta nói hiện tại siêu thị không có nhu cầu tuyển dụng nhân viên bán hàng. Gọi điện vài nơi khác thì họ yêu cầu phải có kinh nghiệm và tiếng Anh giao tiếp tốt. Na cảnh báo với cô hiện nay có rất nhiều công việc trôi nổi, kém chất lượng, bị lừa tiền... đủ kiểu. Cho nên, cô cần phải tìm hiểu thật kỹ trước khi nộp hồ sơ. Nó kể có những công ty bán hàng đa cấp dỏm với những thủ đoạn tinh vi lừa không biết bao nhiêu người vào trồng bắt mua sản phẩm hàng triệu đồng mới được vào trong công ty làm việc. Rồi có cả những trung tâm môi giới bắt đóng lệ phí tuyển dụng, phí hồ sơ... nhưng sau đó lặn mất tăm cùng với tiền của rất người đến xin việc. Hóa ra cũng không dễ ăn để tìm được một công việc ổn định ở thành phố đông dân này.

Húp hết tô mì, Lan đứng dậy đi tới bồn rửa tô úp lên giá. Cô lại đưa mắt nhìn xuống khoảng sân bên dưới. Vắng tanh. Chẳng thấy bóng trai nào ở trần lạng quạng.

Bước vào phòng đứng trước tượng thánh giá, Lan chợt thấy lòng bình yên. Cô là người ngoại đạo nhưng cũng thường đến thánh đường vào các buổi chiều Chủ nhật cùng với mấy đứa con gái trong xóm bờ sông. Và nhiều khi cô cũng cầu nguyện, xin Chúa cho cô có một cuộc sống tốt đẹp hơn.

Lan bước ra khỏi nhà bà Mười khi nắng đã lên. Tia nắng rọi qua tán lá thành những luồng sáng trong suốt lấp lánh. Con hẻm nhỏ tấp nập xe cộ qua lại. Cha mẹ chở con cái đi học. Mấy bà mấy cô xách làn đi chợ về cười nói râm ran. Đột ngột, từ trong cánh cổng màu trắng nhà bên có một người con trai vai đeo ba lô đi nhanh ra rồi đứng khựng lại khi nhìn thấy Lan. Bây giờ cô mới có dịp ngắm kỹ anh con trai ở trần lúc này. Hai hàng lông mày đen rậm rì, mắt một mí, sống mũi cao thẳng, miệng rộng vừa phải. Anh chàng bắt ngờ cười với Lan:

- Chào!

Cô nheo mắt cười:

- Chào anh.

- Bé mới tới trọ nhà bà Mười hả? Quê bé ở đâu vậy?

- Dạ, em ở Kon Tum.

- Anh người Gia Lai nè. - Anh chàng cười khi khi. - Anh tên Thắng. Còn bé?

- Dạ, em tên là Lan.

Sau màn chào hỏi tên tuổi quê quán, cả hai sóng đôi bên nhau ra khỏi hẻm rồi đi lòng vòng để ra đường lớn. Thắng và Lan nói chuyện tầm phào về quê nhà rồi cười rất vui. Hình như những người con xa quê dễ hợp rơ với nhau. Cả hai trò chuyện như hai người bạn thân thiết quen biết nhau lâu ngày. Anh nói anh học năm cuối Đại học Kinh tế, ngành Tài chính Ngân hàng. Còn cô thì rụt rè nói mình thi rớt Đại học đến thành phố tìm việc làm. Thắng hỏi năm sau Lan sẽ thi Đại học nữa chứ. Cô nhún cười, nói rằng sợ không đậu. Chiếc xe buýt đỏ xịch đón khách. Thắng bước lên vui vẻ cười với Lan. Cô cũng nở nụ cười ấm áp. Nắng tinh nghịch vờn lên tóc cô dịu dàng và rất đáng yêu.

Sạp báo gần mái chờ xe buýt xếp la liệt báo là báo. Từ Sài Gòn Giải Phóng, Nhân dân, Thể thao cho đến báo Mực tím, Thiếu niên tiền phong... Chì chủ sạp báo có dáng người nhỏ nhắn mặt mụm để kiểu đầu giống cô gái bán bánh tráng trộn trong phim Xin lỗi anh chỉ là thằng bán bánh giò, ngồi trên ghế xếp nhâm nhi ly cà phê đen. Cách đó là quán cà phê vỉa hè ghế nhựa lô xô treo túi này túi kia trên tường. Mấy chú uống cà phê ngồi trên ghế nhựa con con chuyện tay nhau tờ báo.

Rút một tờ báo dày đặc chữ, Lan trả tiền rồi đi về nhà. Đường về hẻm nhà bà Mười lòng vòng qua mấy con hẻm liên nhưng cũng dễ nhớ nên Lan không cần sử dụng đến bản đồ. Cô vừa đi vừa chúi mũi vào mục Rao vặt. Có mấy nơi tuyển công nhân lương tháng ba triệu nhưng ở tận các khu công nghiệp cách trung tâm thành phố khá xa. Lan nghĩ bụng, có nên nộp hồ sơ không nhỉ?

Bước vào trong quán tạp hóa, Lan kéo ghế ngồi cạnh bà Mười đang tính tiền cho khách hàng, mắt vẫn dán vào tờ báo. Gia sư. Nhân viên bartender. Phục vụ quán ăn. Nhiều dòng tin in bé tí nhìn rối cả mắt, toàn công việc ở những quận xa còn không thì trùng với giờ làm ở quán cà phê Lan xin hôm qua. Lan nản không đọc nữa cuộn tờ báo lại ngồi thở dài.

- Sao vậy con? - Bà Mười tính tiền xong quay qua hỏi.

- Dạ, con không biết tìm đâu một công việc ổn định hết bà Mười. Toàn là công việc bán thời gian không hà.

- Ở Sài Gòn việc tìm người mà con không kiếm ra hả?

- Dạ, thì cũng nhiều nhưng mà con không biết đường kiếm. Với lại con cũng sợ bị lừa đảo, đi làm còn bị quỵt lương không biết chừng.

- Ủ. Khổ lắm con ơi. Mấy đứa như tui con ở quê vào thành phố lập nghiệp phải bươn chải đủ nghề để trang trải cuộc sống. Có mấy đứa con gái bằng tuổi con ở mấy làng quê nghèo tới Sài Gòn với mong muốn được

đổi đời nhưng do hiền lành, nhẹ dạ, cả tin quá nên bị bọn ác ôn lừa làm cái nghề ca ve đó con. Đời là bể khổ con à.

Lan gục gặt đầu. Cũng vì khổ nên nhiều người lao động nghèo mới lặn lội vào Sài Gòn tìm việc. Lan may mắn được cô bạn người Sài Gòn tìm giùm nhà trọ giá rẻ chứ nhiều người cũng ở quê như cô ra thành phố phải sống trong những khu nhà lụp xụp để rồi hàng ngày toà đi các hướng làm đủ nghề nhọc nhằn vất vả để kiếm từng đồng dành dụm gửi về quê nhà. Lan chỉ kiếm tiền để nuôi bản thân nên vẫn còn sướng hơn rất nhiều người. Hôm qua khi Vy chở Lan đi chợ mua đồ đạc, cô nhìn thấy những cô, những chị oằn vai bởi những gánh chè đi trên vỉa hè dưới trời nắng chang chang. Đường phố Sài Gòn đâu phải chỗ nào cũng có bóng mát, chẳng hạn như mấy đại lộ rộng lớn phải đi một quãng dài mới tới được bóng cây. Nắng. Nắng lắm. Nắng phả rát vào mặt. Thế mà các cô, các chị vẫn rong ruổi đường xa dưới cái nắng như đổ lửa. Nhiều người còn khổ quá. Cũng vì miếng cơm manh áo mà phải chịu cực như vậy.

Cái máy cát sét màu đỏ cổ lỗ sĩ để trên bàn sát mấy lốc nước ngọt chạy lọc xọc rồi phát nhạc khi bà Mười nhấn nút Play.

Trời còn làm mưa mới rơi mưa rơi. Từng ngón tay buồn em mang em mang. Đi về giáo đường ngày Chủ nhật buồn còn ai còn ai. Đóa hoa hồng cài lên tóc mây. Ôi đường phố dài lời ru miệt mài. Ngàn năm ngàn năm ru em nồng nàn ru em nồng nàn...

Tuổi đá buồn. Một ca khúc nổi tiếng của cố nhạc sĩ Trịnh Công Sơn. Lan im lặng lắng tai nghe. Lời bài hát buồn man mác nhưng nghe rất hay, càng nghe càng muốn cảm nhận bằng hết những điều ý nghĩa mà bài hát muốn truyền tải.

Bà Mười cười nói:

- Mấy chục năm rồi bà toàn nghe nhạc Trịnh và nhạc tiền chiến. Chớ không sao nghe được cái nhạc dùng dùng mà thẳng cháu hay mở.

Lan buột miệng hỏi:

- Ủa, cháu bà Mười đâu? Sao con không thấy?

- Nó sống ở căn hộ chung cư cao tầng, làm phóng viên nên đi hoài lâu lâu mới thấy tạt qua thăm bà ngoại.

Lan nghe Na nói bà Mười có hai người con gái đều theo chồng định cư ở nước ngoài, một người ở Mỹ, một người ở Canada. Bà Mười ở một mình chắc cũng buồn nên mới cho thuê căn phòng gác xép giá rẻ.

Trời còn làm mưa mưa rơi mưa rơi. Từng phiến mây hồng em mang trên vai. Tuổi buồn như lá. Gió mãi cuốn đi. Quay tận cuối trời...

Thời gian vẫn lặng lẽ trôi như một dòng chảy không ngừng. Tuổi 20, 30 hay 70 rồi cũng sẽ qua rất nhanh, như gió như mây như cát bụi thổi bay về cuối trời. Ngồi nghe Tuổi đá buồn, Lan chợt nhớ tới lời bài hát khác cũng của cố nhạc sĩ họ Trịnh.

..Xin hãy ưa qua miền đất rộng. Ngày sau sỏi đá cũng cần có nhau...

Đá lớn, sỏi nhỏ. Bởi thế sỏi thì thường tựa vào đá và tảng đá muốn đứng vững thì vẫn rất cần những viên sỏi nhỏ. Người với người sống là để yêu nhau và cần có nhau trong đời. Lan chợt nhovn cười với suy nghĩ: “Nếu mình là viên sỏi nhỏ thì sẽ nép vào đâu? Ai sẽ là tảng đá đỡ che mình qua mùa mưa giông bão giạt?”.

Sau bữa cơm trưa ngon lành với bà Mười, Lan ngồi quán nước trước nhà cà kê tám chuyện với chị chủ quán tên Hạnh người Tư Nghĩa - Quảng Ngãi, miền đất có hai danh thắng cảnh nổi tiếng là La Hà Thạch Trạn và núi Bút. Hai chị em nói chuyện xa gần rồi bỗng dưng trở nên thân thiết từ lúc nào không hay.

- Nhà nghèo, quanh năm bán mặt cho đất bán lưng cho trời mà chẳng đủ miếng ăn. Chồng chị bị tai nạn lao động nghỉ mất sức, nghèo càng nghèo thêm. Chị vào đây cố kiếm từng đồng gửi về cho nhà tám miệng ăn, có ba mẹ chồng già yếu. Lúc đầu chị đi phụ hồ, gánh chồng gạch leo qua các bãi xà bần lổn ngổn thấy lên cho thợ xây. Rồi phải vác bao xi măng nặng cả 50 kí. Nhưng tới việc trộn vữa mới mệt nhất. Hai

người cầm cái xẻng hết đảo, xúc, rồi lại dậm cho đến khi nào vừa nhão như bột mới thôi. Tay chị rã rời, mệt muốn xỉu. Khổ lắm em ơi. Mà tiền lương chỉ bằng một nửa thợ chính.

Lan gật đầu ra chiều cảm thông. Chị Hạnh kể sau khi chị bị tai nạn phải nằm viện điều trị, chị mở quán nước rồi bán tới tận bây giờ. Anh chồng cũng đã vào Sài Gòn chạy xe ôm, sắp tới đứa con lớn của chị cũng vào đây trọ học. Khi nhắc tới những đứa con ngoan ngoãn học giỏi, đôi mắt chị ánh lên niềm hạnh phúc. Cái ghế nhựa bên cạnh chợt có bóng người to cao đưa chân gạt ra rồi ngồi xuống. Lan quay sang cười híp mắt:

- Anh Thắng.

- Chị Bảy cho em ly cà phê sữa nhiều đá.

Thắng nói với chị Bảy rồi quay sang cười với Lan:

- Chiều nay mấy giờ bé đi làm để anh chở đi cho.

- Như vậy thì mắc công anh quá. - Lan đáp lại.

- Có gì đâu mà mắc công. Để anh lấy xe chú chủ nhà chở đi. Để bé đi xe đạp anh thấy nguy hiểm quá. Mới ra Sài Gòn chưa quen đường đâu.

Cũng không hẳn là Lan chưa quen đường. Na đã chỉ cho Lan lối đi ngắn nhất để tới được quán cà phê chỗ cô làm. Nhưng đúng là cô cũng thấy sợ hãi khi đi vào trong mấy con hẻm vắng vẻ. Lỡ gặp mấy gã biến thái bị mắc bệnh lệch lạc tình dục gì đó thì khổ đời.

- Cảm ơn anh.

Thắng bật cười: - Có gì đâu. Tối đi dạo phố Sài Gòn mát rượi.

Chuyện trò vui vẻ với Thắng và chị Hạnh tới hơn hai giờ thì Lan nghe tiếng hai cô bạn là Na và Vy gọi ỏm tới bên quán tạp hóa của bà Mười. p>

- Lan! Bộ bà quên phải mời tui đi ăn ốc rồi hả?

- Bà kia!

Lan ngoảnh đầu lại bật cười rồi quay sang hỏi Thắng:

- Giờ anh rảnh không? Đi ăn ốc với tui em cho vui.

Thắng nheo mắt:p>

- Ok!

Sạp hàng bé tí có vài ba cái bàn dựng bên mé con hẻm nhưng muốn ăn ốc gì cũng có. Từ sò huyết xào tỏi, ốc xào bơ cho đến sò điệp nướng phô mai, nghêu hấp xả... Ốc cực ngon, rẻ, bổ, xứng đáng với điểm mười chất lượng. Bốn người tui Lan gọi hơn chục đĩa ngồi ăn khí thế, càng ăn càng thấy ghiền. Ốc ngon đậm đà không có gì để chê. Điểm trừ duy nhất của quán không liên quá tí tị gì tới chất lượng đồ ăn và phục vụ mà nằm ở giờ mở cửa. Quán chỉ bán từ 11 giờ trưa đến 6 giờ tối từ thứ 2 đến thứ 6, không bán vào thứ bảy và Chủ nhật. Ốc tươi xào me ngon tuyệt và rất vừa ăn. Thắng ngồi ngoài rìa vừa chén đĩa ốc vừa tặc lưỡi khen:

- Ngon quá. Ở Sài Gòn hơn ba năm rồi mà sao giờ anh mới biết quán ốc này ta.

Cô chủ quán nghe Thắng nói quay qua cười cười. Na đang ăn đĩa ốc mỡ bự và đĩa đó đã là đĩa thứ ba ngừng đầu lên cười hi hi:

- Hồi cách đây mấy tháng khi anh Hai tui mới về nước tui dẫn anh đi ăn ốc. Hai anh em xử luôn mười ba đĩa. Trời cứ mưa mưa, hai anh em ngồi trùm áo mưa ăn hết đĩa này tới đĩa khác.

Rồi Na quay sang nói với cô chủ quán:

- Vui ghê cô ha.

Cô chủ quán mỉm cười:

- Mà sao mấy bữa nay không thấy anh con tới ăn ốc?

Na cười hi hi:

- Tại cô bán giờ hành chính nên anh Hai con có muốn ăn cũng đâu có tới được. Ngân hàng làm việc tới 7 giờ lận cô.

Vy uống ngụm Sting quay qua hỏi:

- Sao anh bà không vào công ty xây dựng của ông nội bà làm?>

Na lắc đầu:

- Ảnh không thích. Ảnh thích làm nhân viên công chức bình thường.

Lan vừa ăn ốc vừa nhìn cô bạn. Năm Na học lớp 11, ba Na lúc đó đang là cán bộ kiểm lâm hy sinh trong một lần phối hợp với lực lượng công an truy bắt tội phạm buôn lậu ma túy nguy hiểm. Mấy tháng sau đó, một chiếc xe tải mất kiểm soát đã cướp đi tính mạng mẹ Na, một cô giáo đang lái xe máy đến ngôi trường tiểu học ở Măng Buk. Nỗi đau chất chồng lên nỗi đau. Có lẽ khó khăn lắm Na mới vượt qua hai cú sốc khủng khiếp đó và vui vẻ như lúc này. Giống như Lan, mẹ cô mất khi cô còn quá nhỏ, nhiều đêm khóc ồ ồ vì nhớ mẹ. Cách đây mấy tháng, cô đau không thể nào tả xiết khi ông ngoại đưa cái hộp sắt đựng mắt đồng lẻ ông dành dụm được cho Lan rồi nhắm mắt xuôi tay. Cô đã thề cho dù có đói khát cũng không bao giờ đụng đến một đồng trong chiếc hộp sắt hoen rỉ đó. Chiếc hộp của ông ngoại và dây chuyền vàng của mẹ là những báu vật vô giá mà suốt cuộc đời này cô sẽ luôn gìn giữ.

6. Chương 06 Tình Yêu Mỳ Tôm

Ngày đầu tiên đi làm ở quán cà phê, công việc của Lan khá nhẹ nhàng. Cô chỉ việc bưng bê đồ uống cho khách, nếu rảnh rang thì tới quầy học cách pha chế. Chị chủ quán dặn rằng phải luôn tươi cười với khách, gặp người khách nào khó tính cần cư xử dịu dàng, mềm mỏng, tuyệt đối không được nặng lời với khách. Mỗi ngày đầu đi làm nên Lan chưa quen với công việc, vẫn còn hơi vụng về khi bưng bê và lóng ngóng khi đọc tên các đồ uống. Nhưng có thể nói mọi chuyện khá suôn sẻ.

Hơn mười giờ rưỡi sau khi quét dọn sạch sẽ, Lan thay đồng phục rồi uể oải bước ra trước quán thấy Thắng đã dựng xe chờ cô. Cô ngồi lên yên sau rồi mới đội mũ bảo hiểm anh đưa, mệt mỏi nói:

- Em buồn ngủ quá.

Đường như sau khi cơ thể phải làm việc mệt mỏi, giấc ngủ thường kéo đến nhanh hơn, hai mắt cứ ríp cả lại. Suốt mấy tiếng đồng hồ chạy qua chạy lại từ quầy tới các bàn, chân Lan mỏi nhừ, khắp người rã rời. Nhưng không thể cứ thấy khổ là bỏ việc. Như thế chẳng thể nào trưởng thành lên được. Nếu đã nói chắc như đinh đóng cột với ba sẽ sống tốt ở Sài Gòn thì càng phải cố.

Thắng nói với Lan khi chiếc xe máy chở anh và cô bon bon trên đường phố:

- Buồn ngủ thì em cứ dựa vào lưng anh mà ngủ, coi cái lưng anh như cái gối êm đi.

Lan phì cười đáp trả lại:

- Cái gối này cứng lắm. Em không nằm đâu. Sài Gòn ban đêm đẹp vô cùng. Cả thành phố được thấp sáng rực rỡ, ấn tượng nhất vẫn là ánh sáng huy hoàng ở các trung tâm thương mại sang trọng. Thắng chở Lan lướt qua những cung đường tuyệt đẹp ở trung tâm thành phố, đẹp ngoài sức tưởng tượng của cô. Thành phố khoác trên mình tấm áo lông lẫy và đẹp đẽ, những chiếc ô tô sang trọng chạy dọc các ngã đường, xe máy nối đuôi nhau đèn xe chớp nháy. Khung cảnh nhộn nhịp này khiến Lan thấy hào hứng hẳn. Cô say sưa

ngắm nhìn những tòa cao ốc bật điện sáng choang, những cửa hiệu thời trang chói lóa, và khi ngẩng đầu lên là hàng triệu đèn màu lung linh. Trăm nghe không bằng được thấy. Sức hút từ vẻ đẹp của đêm Sài Gòn quả là dữ dội làm Lan tỉnh cả ngủ.

- Anh, em hết buồn ngủ rồi. - Lan nói với Thắng. - Chở em lượn qua khu trung tâm một lần nữa đi anh.

Từ ngày dọn tới nhà bà Mười, Lan thường nấu ăn chung với với bà. Giữa đất Sài Gòn, được gặp bà Mười là một may mắn với cô. Bà coi cô như con cháu trong nhà, công việc của cô phải về khuya bà cũng thông cảm chẳng hề rầy la. Anh luật sư trước đây thuê trọ ghé qua biếu bà Mười bịch bánh trắng kẹp bơ, đưa thiệp đám cưới rồi nói Lan hên lắm mới thuê được căn gác xép. Bà Mười chia cho cô nửa bịch bánh ăn một nghỉ, cái răng sâu lại ê ê thế nhưng vẫn cứ thích ăn.

Đứng trên ban công sau khi ăn cơm, Lan cầm miếng bánh kẹp bơ nhai nhai, ngắm trời mây phiêu lãng.

- Lan!

Nghe tiếng Thắng gọi mình, Lan đưa mắt nhìn xuống khoảng sân nhỏ hẹp. Anh ngược mắt lên cười nói:

- Có đồ ăn mà không chia sẻ với anh nha.

Lan cười toe rồi lấy bịch kẹp bơ còn một cái quăng xuống cho Thắng. Anh cười híp ríp cả mắt, mở bịch lấy bánh ra nhai. Tim Lan đập rộn cả lên. Mỗi lần ngồi sau xe anh luôn thấy lồng ngực rạo rực và bồi hồi. Khi trái tim bắt đầu đập sai nhịp phải chăng đó là dấu hiệu chứng tỏ trái tim mình đã thuộc về người ta. Mà nói đúng hơn là từ lần đầu tiên nhìn thấy anh ở trần cô đã có cảm giác như mình bị sét đánh trúng rồi. Cô kết đôi mắt một mí, kết cái mũi cao, kết cái miệng lúc nào cũng nở nụ cười tươi khoe hàm răng trắng đều. Và cô nghĩ về anh nhiều hơn bất kỳ điều gì khác. Vy và Na thường thay phiên nhau chọc anh và cô hoài, cả hai đều ngượng ngập và bối rối đến đỏ mặt. Hôm qua, Na tặng Lan một thỏi son hồng rất đẹp và nói rằng: “Bà mà trang điểm khỏi anh đổ rạp”.

Nhớ lại câu nói của Na, Lan phì cười. Cô chỉ cần một anh đổ rạp là được rồi. Cảm giác thích một ai đó rất khó để giải thích rõ ra được bằng lời. Tim đập nhanh, cả người xốn xang, mặt thì đỏ bừng khi đối diện với người trong tim mình. Cảm giác đó gần giống với cảm giác lâng lâng khi bị say trong men rượu.

- Anh Thắng. - Lan nhìn xuống nói với Thắng. - Chiều chở em đi làm sớm nha. 4 giờ.

- Ok.

- Chừng nào học thi anh nói cho em biết nha.

- Ủ, mà chừng học thi anh vẫn sẽ chở em đi làm được. - Thắng nheo mắt. - Cho nên, em đừng có lo. ***

Buổi chiều, Thắng ngồi trên xe Taurus mới mua đợi Lan. Vừa nhìn thấy cô, anh chờ người như tượng. Lan trang điểm nhẹ nhàng, môi son thỏi son Na tặng, tóc xõa ngang vai. Cô mỉm cười đội mũ rồi trèo lên xe để anh chở đi làm. Cổ tình làm đẹp cho anh nhìn và thấy anh chờ người không chớp mắt, cô rất vui, ngồi cười mủm mỉm, hai má ửng hồng.

Mấy năm cấp ba không dám nhận lời tỏ tình của ai chỉ vì sợ những trận đòn roi của bà dì ghẻ. Năm cô học lớp 10, có một anh lớp 12 rất thích cô viết thư tỏ tình gắn trong con gấu bông to dùng để trước cổng nhà. Bà dì ghẻ đi chợ sớm đọc được lời cô dạy đánh ột trận và mắng nhiếc thậm tệ. “Mới nứt mắt ra đã sượng trai. Đồ n. *Bíp* [Tiếng chữi tục tĩu được đặt trong tiếng bíp]...”. Cô đã nói: “Dì ghét tôi thì dì cứ đánh tôi đau mấy cũng được chứ dì đừng chữi bởi nhục mạ tôi nữa...”. Những từ ngữ tục tĩu ấy xoáy sâu vào trong đầu ám ảnh cô suốt nhiều ngày liền. Cô đã phải xé nát bức thư trước mặt anh lớp 12 đó để anh từ bỏ ý định tán tỉnh cô, chấp nhận có tên trong cái danh sách Những đứa con gái chẳng chọe, kiêu kỳ và làm cao nhất trường. Cô sống thu mình trong vỏ ốc, chán chường, nhu nhược. Cuối cùng thì tất cả những đắng cay đều đã lùi hết vào trong quá khứ. Cô đang ở đây giữa Sài Gòn phồn hoa với người con trai đã đánh sét trúng cô.

Quán cà phê nhộn nhịp trong giai điệu các ca khúc Kpop đình đám. Lan lui hui dọn một bàn khách vừa về để kịp có bàn cho những người khách khác. Lúc bưng khay quay lại suýt nữa thì va phải một anh con trai, Lan ngẩng đầu lên nhận ra anh chàng ngồi cạnh mình trên xe khách đi Sài Gòn. Anh đi cùng với một nhóm con trai khoảng bốn hay năm người. Cô bước chân qua một bên rồi bê khay đi, nghe một người trong nhóm đó cười nói:

- Chị Khánh mới tuyển cô bé nhân viên dễ thương ghê.

Bê khay tới bồn rửa bỏ mấy cái ly vào, Lan cầm sổ đi tới bàn của mấy anh chàng vừa đến đó nhỏ nhẹ hỏi:

- Dạ, các anh uống gì?

- Cho anh sáu chai Ken. - Một anh chàng cười nói với Lan.

- Tao uống cà phê. - Anh chàng trên xe khách lên tiếng.

Năm anh con trai trong bàn đều bật cười ha ha.

- Mà chơi độc vậy? Có mình mà uống cà phê không thấy lạc loài hả?

- Hay thằng Nhân muốn gây ấn tượng với em. Ha ha ha.

Anh chàng tên Nhân đó ngược mắt lên nhìn Lan mỉm cười. Anh con trai lúc này gọi bia cười phì rồi ngẩng đầu lên nói với Lan:

- Vậy cho tụi anh năm Ken, một cà phê với mấy bịch hạt để nữa nghen.

Lan gật đầu:

- Dạ.

Quay đi rồi, Lan vẫn nghe tiếng cười chọc Nhàn của mấy anh bạn cùng bàn. Rất nhanh sau đó, quán xuất hiện một nhóm các cô gái ăn mặc khá thời trang không quần đùi thì cũng váy ngắn đi thẳng tới bàn của sáu anh chàng. Thế là phải ghép hai bàn lại, nhờ Thảo vội chạy tới lui cui kéo ghế cho các cô nàng. Lúc Thảo quay trở lại, Lan đưa khay đồ uống mấy anh chàng gọi cho nó rồi cầm tờ giấy Thảo đưa bắt đầu pha chế cà phê.

Công việc ở quầy tưởng chừng đơn giản nhưng chỉ cần khách chê dở một câu tới tai chủ quán là ly đó được trừ vào tiền lương. Cái quy định quái gở đó khiến vài nhân viên ở đây “bức xỏ” đập ghế rồi bỏ việc. Đúng là làm bất kỳ việc gì cũng không dễ ăn để nhận được tiền công của chủ.

Cà phê là đồ uống nhiều người gọi nhất. Pha cà phê không khó, hay nói đúng hơn là ai cũng có thể làm được. Cà phê Mocha được pha bằng ấm có ba phần gắn liền nhau. Dưới cùng là nồi hơi, ở giữa là bộ lọc bằng nhôm cũng là nơi để nén cà phê và trên cùng là nơi chứa thành phẩm, cả ba phần được gắn với nhau bằng lớp cao su kín hơi. Ban đầu, đổ một lượng nước vừa đủ để pha cà phê vào nồi hơi, tiếp đó cho bột cà phê vào trong bộ lọc, vặn chặt lại và đun sôi. Khi nước sôi, hơi nước bốc lên gấp bột cà phê ngưng tụ thành nước cất hòa tan cà phê. Sau đó, sản phẩm được đẩy lên trên cùng và đọng lại trong bình chứa. Với Capuchino và Latte, hai thức uống này đều được pha chế từ cách pha cà phê espresso - dùng nước nóng nén dưới áp suất cao qua bột cà phê xay nhuyễn, kế tiếp là thành phần sữa đá được làm nóng bằng hơi nước với nhiệt độ tối thiểu 600 từ máy pha cà phê và cuối cùng là bột sữa mịn thơm và béo ngậy. Capuchino và Latte đều cần tách có miệng dày để giữ nhiệt. Riêng đối với Capuchino, bột sữa phải dày từ 2 - 3 cm. Còn Latte thì khác, bột sữa chỉ dày từ 0.5 - 1 cm nhưng sữa nóng lại nhiều gấp đôi so với Capuchino. Thế nên, Capuchino thường có vị đậm hơn Latte hòa quyện trong mùi thơm béo ngậy của bột sữa.

Để hai cốc Latte, một cốc Mocha và ly cam vắt lên khay, Lan đưa cho Thảo bưng tiếp ra bàn rồi đứng ghi hóa đơn để chút nữa chị Khánh ra tính tiền. Nếu tính cả ngày hôm nay nữa thì Lan đã làm ở quán cà phê được 24 ngày. Buổi sáng phụ bán quán cà phê vỉa hè của chị Hạnh còn buổi tối tới phục vụ ở quán này tính ra thu nhập cũng khá. Cho nên, cô không có ý định xin việc chỗ khác. Cô đang dặt mộng mở một quán cà phê giữa trung tâm thành phố. Có thể sẽ mất khá nhiều thời gian để thực hiện được điều đó. Nhưng người xưa có câu: “Kiến tha lâu cũng có ngày đầy tổ”. Bác Hồ cũng dạy rằng: “Không có việc gì khó. Chỉ sợ lòng không bền”. Cô sẽ là một con kiến chăm chỉ, hăng say làm việc không kể ngày đêm. ***

Sau khi lái xe dạo quanh phố xá nhộn nhịp, Thắng chở Lan về nhà bà Mười. Ngay khi bước xuống xe, cánh tay anh bất ngờ vòng qua eo kéo Lan lại làm cô tròn xoe mắt ngạc nhiên, tim đập thình thịch. Sau đó, anh ghé sát miệng vào tai cô thì thầm:

- Tối nay bé đẹp lắm.

Cô run bắn lên khi bàn tay to lớn của anh nắm lấy tay cô. Trái tim cô xao xuyến trước cái nắm tay rất chặt của anh, mặt đỏ bừng, hai má thì rất nóng, nóng như vừa mới bước ra từ lò than. Rồi anh kéo cô vào khe hở chật chội giữa hai bức tường nhà bà Mười và chú Kiệt. Tim Lan đập dữ dội như tiếng trống đánh trong mùa lễ hội. Cho đến khi bờ môi bị đôi môi Thắng chiếm trọn thì Lan càng run. Môi anh mềm mại thoang thoảng mùi bạc hà dịu mát. Cô thấy bủn rủn cả người khi được anh hôn. Nụ hôn dịu dàng như cơn gió nhẹ thổi. Máu được bơm rần rần về tim, hai lồng ngực đập phồng cọt sát vào nhau, cả hai hôn nhau say đắm quên cả không gian và thời gian.

Rời môi Lan, nhìn gương mặt đỏ bừng của cô, Thắng cười nói:

- Làm bạn gái anh nha bé.

Lan nhón cười gật đầu.

- Câu hỏi của tui tui là mối quan hệ giữa hai người trở nên tình cảm quá mức chỉ khi quen nhau chưa đầy một tháng có nhanh quá không? Và bà bị thần Cupid bắn mũi tên trúng tim từ lần đầu tiên gặp ảnh thiệt hả?

Lan cười toe gật đầu trước hai cô bạn đang tò mò về mối tình nhanh như pha gói mỳ tôm của cô và Thắng. Yêu quá rồi nên chẳng cần quan tâm tình yêu đến với cô có nhanh quá hay không nữa. Cả hai hàng đêm vẫn chờ nhau rong ruổi trên những con đường sáng ánh đèn vàng, tay đan tay ấm áp. Những nụ hôn trao nhau vẫn ngọt ngào như một cách để thể hiện tình yêu say đắm của cả hai. Thắng mua tặng cô một chiếc điện thoại cảm ứng bằng tiền anh đi làm thêm. Cô coi đó như bảo bối của mình, cất giữ bao bọc trong chiếc túi vải tự thêu. Những khi rảnh rỗi không có anh bên cạnh vì bận rộn với việc học, cô lấy điện thoại ra nhét earphones vào tai nghe những bản tình ca thời tiền chiến đã nghe nháo khi ngồi với bà Mười dưới quán tạp hóa và thấy thích thú lạ.

Kéo tiếp đĩa ốc xào me tới trước mặt, Na vừa ăn vừa hát khe khẽ:

- Tình yêu trong lành nhất thế gian. Nở cánh hoa mềm giữa tuyết tan...

Lan quay mặt sang cười tít mắt.

Tối thứ bảy, quán cà phê đông nghẹt, khách ngồi kín các bàn. Một cô bé phục vụ xin nghỉ vì bị ốm nên chị Khánh đứng quầy pha chế, còn Lan và Thảo hai đứa bạn túi bụi bưng bê đồ uống cho khách rồi phải nhanh tay dọn dẹp các bàn... Người ta đến quán để hóng mát, ngắm đường phố, hàn huyên buồn chuyện, nghe các bản hát đỉnh đám của Vpop, Kpop, UK, US... và thậm chí là để chửi tục.

- Đ.m! Thắng Mạnh mới trúng đậm lô đề, “dzót” con SH chở ghê lượn toàn khách sạn năm sao. Nó còn nợ tao 3 chai chưa trả. Thắng *bíp*.

- Tao dám cá với tui mày mấy ngày nữa SH cũng bay theo con 35 mà nó nuôi bữa giờ. Rồi con ghê cũng bỏ nó thôi.

- Thắng *bíp* nhục như cá nục. *Bíp*

- Thôi, đi bar tui mày. Mấy con ghê đang chờ.

Rồi một gã trong cái bàn ồn ào gần quầy đó búng tay cách “tách” gọi phục vụ. Nhỏ Thảo định bước tới nhưng gã ta lắc đầu chỉ Lan. Lan nhìn Thảo bằng ánh mắt khó hiểu nhưng rồi cô cũng bước lại bàn. Mấy gã trong bàn bắt đầu cười âm ỉ rất khả ố. Gã búng tay gọi Lan cắt tóc đầu đinh tay đẩy hình xăm nói giọng Bắc:

- Tính tiền đi bé. Lúc Lan thò tay lấy thẻ đánh số trên bàn thì gã ta bất ngờ giữ chặt tay cô:

- Cô em xinh đẹp, hết giờ làm anh tới chở em đi chơi nhé.

Lan liền giật mạnh tay ra, liếc mắt rồi đi nhanh tới quầy bỏ lại sau lưng tiếng cả đám cười hô hố. Khánh ghi xong hóa đơn đích thân tới bàn đưa cho đám thanh niên đáng ghét đó. Lan đứng ngay quầy thở hắt ra. Cô nghĩ Khánh làm vậy vì thông cảm ỉn. Nhưng không ngờ lúc quay lại quầy, Khánh liền mắng cô bằng giọng bực tức:

- Em làm cái gì vậy hả? Khách mới nắm tay có chút xú em đã trừng mắt lên. Định đuổi khách hả? Bàn đó là khách quen từ hồi cái quán này mới khai trương đó biết chưa. Bực cả mình.

Lan cúi gầm mặt xuống đứng nghe mắng. Bất giác, cô thấy bộ đồng phục đang mặc trên người thật gò bó và chật chội làm sao. Chẳng lẽ vì hai triệu bạc mà phải cắn răng để đàn ông nắm tay sàm sỡ sao?

Có một đôi tình nhân ôm nhau bước vào quán. Khánh hắt đầu:

- Tới coi người ta kêu gì. Lúc Lan bước lại bàn, đứa con gái nũng nịu với bạn trai:

- Người ta thích vào quán có máy lạnh mà tự nhiên anh đưa người ta tới đây. Anh bạn trai nói:

- Ngồi quán máy lạnh hoài anh không thích, phải thay đổi không khí chớ em. Bé uống gì kêu đi.

Cô nàng cầm tờ thực đơn lên coi rồi lại nũng nịu:

- Thôi, anh kêu đi.

Lan nghĩ trong bụng, điệu rơi rụng, khó chiều, chắc anh chàng người yêu phải cực lắm đây.

- Cho một cà phê, một nước cam. - Anh bạn trai nói.

Lan quay trở lại quầy nói Thảo làm ly ca vắt còn mình lúi húi pha cà phê. Lúc cô bê ra bàn, tự dưng cô nàng điệu rơi rụng lại ông ẹo: - Tôi không uống nước cam nữa, bưng vào đi. Tôi muốn uống Latte.

Lan nhỏ giọng nói:

- Nhưng thưa chị, chị đã gọi rồi...

- Tôi đã nói là bưng vào đi mà. Một mấy người ghê. Tôi-đã-nói-là-tôi-muốn-uống-Latte. Tôi nói tiếng Việt mà chị không nghe rõ hả?

Chất giọng chanh chua của cô gái truyền tới tận quầy. Khánh đích thân đi tới bàn, dịu giọng hỏi:

- Sao vậy em?

- Chị Khánhhhhh! - Cô nàng dài giọng. - Em không muốn uống nước cam biểu nó bưng vào mà nó đứng chằng rằng nói em kêu rồi không cho đổi.

- Ủ, chị biết rồi. Để chị đổi đồ uống khác cho em.

Khánh nhỏ nhẹ nói như để xoa dịu cơn tức giận của nữ khách hàng được cộp mác VIP. Lan nghĩ thầm, quán mà có cỡ chục khách VIP như cô gái này chắc đẹp tiệm sớm vì lỗ nặng.

Lúc đi theo Khánh vào quầy, Lan lại bị mắng:

- Đã dặn rồi chớ có phải chưa dặn đâu. Phải phục vụ khách như thế nào hả??? @#%^&*%^\$#@...

Thân phận giữa bà chủ và người làm là như vậy đó. Bà chủ có quyền tổng sỉ vả người làm cả khi họ làm sai hay chẳng làm sai gì. Lan cần công việc, cần tiền thật đấy nhưng cô cũng có lòng tự trọng của mình. Hai triệu lớn thì đúng là lớn thật nhưng nếu bản thân mình để đồng tiền điều khiển thì khác nào mấy móc vô tri vô giác.

Lan đưa tay lên chùi nước mắt, đang định mở miệng xin nghỉ thì nghe một giọng nam vang lên bên tai:

- Người đẹp bữa nay sao nóng dữ vậy?

Nguồn tham khảo khi viết về pha chế cà phê: kinhdoanhcafe

7. Chương 07 Yêu Và “cho”

Nhân bước tới quầy đứng cạnh Lan cười khì với bà chị chủ quán đang tức giận phùng phùng la mắng nhân viên. Không hiểu tại sao khi thấy cô bé phục vụ bị chị Khánh chửi bới ì xèo anh không đành lòng lờ đi. Bà chị chắc đang giận chồng chuyện gì nên tới quán làm ầm lên để xả giận.

Khánh bực bội kể lể:

- Nó bị khách nắm tay liền phùng mang trốn mất như muốn đuổi khách của chị ai mà hông tức. Rồi người ta kêu đổi đồ uống thì mình cứ bưng vào đi đứng xớ rớ ở đó làm chi cho họ khó chịu. Bực mình quá đi mất.

Quay sang nhìn cô bé nhân viên đang thút thít khóc, Nhân thấy thương thương. Khi khóc cô bé cũng dễ thương quá. [Em Bôn đẹp trai, mê gái dữ dzậy!]. Nhìn vào đôi mắt đẹp sưng nước, anh thấy mình như sắp bị chết chìm trong đó. Má hồng, môi hồng, cái mũi hơi chun lại của cô khiến anh thấy tim đập hơi nhanh. Cô bé thu thu một tay trong lòng, nói với Khánh bằng giọng ầm ức:

- Em nhận thấy mình không thể tiếp tục làm việc ở đây. Vậy nên, em xin nghỉ từ bữa nay.

- Được thôi. - Khánh nhún vai. - Tháng này làm nhiều ngày tính tiền bấy nhiêu.

- Gì nữa vậy trời?

Một cô gái đi tới quầy nhìn Lan rồi hỏi Khánh:

- Mà lại cho nhân viên nghỉ việc nữa hả? Đây có phải cô bé bữa tao tuyển hông? Trời ơi, mày bán buôn kiểu gì mà tháng nào cũng đuổi một loạt nhân viên vậy.

- Tự tội nó nghỉ chứ tao có đuổi đâu. - Khánh nói rồi quay sang hỏi Lan. - Tháng này làm được ba ngày phải hông?

- Dạ. - Lan gật đầu.

Sau khi nhận tiền lương Khánh đưa, Lan cầm tiền quay người lăm lũi đi tới phòng thay đồ.

Khánh quay sang cười hỏi Nhân:

- Ê, sao bữa nay đi cà phê có một mình vậy? Mấy thằng kia đâu?

- Dạ, tụi nó đi chơi với người yêu. - Nhân nhìn theo Lan, cười cười. - Còn mình em là thành viên hội FA đâu có ai để rủ đi cà phê.

Thắng chở Lan đi ngang qua con đường Phạm Ngọc Thạch ngập lá me bay. Cô ôm anh cười khúc khích, mọi buồn phiền chợt tan biến theo gió. Chiếc xe bon bon trên đường phố rồi rẽ sang những con đường nhiều cây. Những tàng cây lao xao trong gió mỗi khi chiếc xe máy chở hai đứa chạy vụt qua.

Thấy người ta bán bắp nướng, Thắng thắng kít xe lại rồi anh và cô hỉ hả lên vỉa hè mua hai cái bắp nóng hổi. Khói từ lò nướng bay bằng lăng như sương mù ở phố núi. Lan gặm hàng bắp rồi bật cười thích thú:

- AAA! Em nhớ màn sương dày đặc ở đường làng. Sương che khuất rặng tre, bãi mía, bờ sông. Nhìn qua Ngục Kon Tum, chỉ thấy một màu trắng xóa, cây cối nhà cửa đều biến đi đâu hết.

- Cũng sắp hết tháng mười rồi ha. - Thắng nói. - Anh cũng nhớ những ngày rét ở quê anh. Sáng dậy run lập cập đứng vào nước tẻ cồng cả tay, đi học mặc áo ấm dày đạp xe băng qua màn sương mù mịt không thấy đường đi.

- Em cũng vậy nè. Đạp xe đi học hai bên sương xuống trắng xóa không thấy mía đâu hết, còn phía trước mặt sương cũng phủ dày đặc luôn. Nhớ quá anh ha.

Thắng ôm Lan cười híp mắt:

- Em nè, chắc anh về Gia Lai thực tập.

Cô quay mặt qua:

- Ủa, Sài Gòn cũng có nhiều ngân hàng sao anh không thực tập ở đây.

- Ba anh nói sẽ xin việc cho anh ở Gia Lai nên phải về quê thực tập.

Cô chợt thấy buồn:

- Vậy mà em cứ tưởng anh sẽ ở lại thành phố.

Thắng cười:

- Khi nào công việc ổn định, anh sẽ dắt em về giới thiệu với ba mẹ anh.

Lan ôm Thắng cười rinh rích, thấy ấm lòng và hạnh phúc vô cùng. Cô sẽ cố gắng ôn thi vào đại học để xứng đáng với anh. Lại nhủ thầm lời dạy của Bác: “Không có việc gì khó. Chỉ sợ lòng không bền”. Ba Lan sắp về thăm nhà cho nên cô sẽ nhờ ba đóng sách vào thùng gửi vào Sài Gòn. Nhiều tháng không đụng đến sách vở, không biết kiến thức còn đọng lại gì trong đầu không nhưng cô sẽ cố gắng hết sức để lấy lại những gì đã mất. Học hành cũng là để cánh cửa vào đời rộng mở hơn và cuộc sống sau này sẽ trở nên tốt đẹp hơn bây giờ.

Mùa đông về trong cái se lạnh của buổi sớm, trêu chọc những đám mây ngái ngủ, vui đùa với những chiếc lá bàng già và len lỏi qua khe cửa vào tận trong phòng đánh thức Lan dậy. Cô tung chăn dậy sớm đi mua gói xôi ăn cấp tốc rồi tới quán cà phê của chị Hạnh lui hui pha cà phê cho khách. Công việc nhẹ nhàng, đơn giản, lương ít nhưng vui. Lan thích ngồi nghe các chú và các anh bàn chuyện bóng đá hào hứng, ngắm con hẻm chật chội nhưng đậm đà tình hàng xóm láng giềng và cười vui với mấy đứa con nít mặc đồng phục đeo ba lô nắm tay mẹ lịch xịch đến trường.

Thắng ra khỏi nhà bước lại kéo ghế ngồi cạnh Lan, kêu chị Hạnh làm cho anh ly cà phê.

- Tối qua em ngủ ngon không?

Lan gật đầu, cười tí mắt:

- Rất ngon. Còn anh thì sao?

- Cũng như em. Ha ha. - Rồi Thắng thấp giọng hỏi. - Bé nhớ bữa nay là ngày gì không?

Lan chun mũi:

- Khỏi cần nhắc.

Cô rút từ trong túi áo khoác ra một chiếc hộp nhỏ được gói bằng giấy hồng, cười hi:

- Tặng anh nè.

Thắng mở nắp hộp nhìn chiếc USB màu trắng dễ thương cười híp mắt. Lan thì thầm: - Hãy dùng nó để làm luận văn tốt nghiệp nha.

- Dĩ nhiên rồi. Cám ơn em.

Lan nhìn người yêu cười tươi hết cỡ. Nghĩ đến việc anh sẽ dùng chiếc USB này khi đi thực tập, cô thấy sung sướng. Bởi vì mỗi lần anh nhìn thấy nó sẽ luôn nhớ đến cô.

Kết thúc bữa tiệc sinh nhật với bia và nhiều đồ ăn ngon cùng những người bạn thân thiết, Thắng chở Lan dạo phố Sài Gòn. Mới hơn 8 giờ đêm. Vẫn còn quá sớm để về nhà. Hay nói đúng hơn là anh cố tình giải tán sớm bữa tiệc để có những phút giây riêng tư bên cô. Lan uống hai ly bia, chỉ hai ly thôi vậy mà đầu óc văng vất như say. Cô vòng tay ôm Thắng, nằm dựa đầu lên lưng anh để anh chở lòng vòng qua nhiều ngã đường tấp nập.

Rồi Thắng bất ngờ dừng xe trước một nhà nghỉ trong con hẻm vắng vẻ. [Chết rồi Bôn ơi, chị không gánh được đâu Bôn... Thằng này “cáo” quá]. Lan hốt hoảng:

- Anh. Sao anh lại dừng xe ở đây?

Cô lúng túng, ngượng ngập xen lẫn sợ hãi. Cô biết thừa nơi này là đâu. Nếu bước chân vào đó sẽ có chuyện gì xảy ra. Cô chưa muốn và chưa sẵn sàng để có thể dâng hiến cho anh tất cả. Lý trí mách bảo cô phải sáng suốt.

Thắng xuống xe, dựng chân chống xe mà Lan vẫn chưa chịu xuống. Ánh mắt cô nhìn anh bối rối. Nhưng anh đã bỏ qua và nắm tay cô dắt vào trong. Cô muốn rụt tay lại nhưng không được, run giọng nói:

- Anh, mình về đi anh...

- Dừng sợ em... Ở đây hai đứa mình mới có thể thoải mái nói chuyện.

Nói chuyện gì ở đây được? Ngồi ở quán cà phê cũng có thể nói chuyện mà. Chuyện gì sẽ xảy ra ở đây bất kỳ đứa con gái nào cũng biết. Cô uống hai cốc bia dù có hơi say một chút nhưng không có nghĩa là đầu óc cô mụ mị đi và để anh dắt vào trong đó.

Cô nói to:

- Anh, em không muốn vào đó. Anh chở em về đi.

Thắng quay lại nheo mắt nhìn Lan:

- Sao em lại nổi nóng với anh? Bữa nay là sinh nhật anh, anh muốn ở bên em một đêm không được sao?

- Anh... anh muốn qua đêm ở đây?

- Ừ.

Lan liên tục lắc đầu:

- Không, em không muốn. Em muốn về nhà trọ.

Thắng buông mạnh tay Lan ra:

- Em bị sao vậy? Hai đứa mình ngủ ở đây một đêm có chết không. Anh và em yêu nhau, chuyện đó sớm muộn gì cũng xảy ra.

- Em chưa thực sự sẵn sàng để làm chuyện đó... Anh-chở-em-về-đi.

Trên căn gác tối, Lan ngồi dựa tường ôm gối nghĩ về trận cãi cọ tối nay giữa cô và Thắng. Tại sao anh lại làm như vậy? Anh yêu cô nhưng tại sao lại không hiểu cô. Cô chưa sẵn sàng để làm chuyện đó, đáng lẽ anh phải tôn trọng quyết định của cô nhưng đằng này anh hết nài nỉ chuyển sang tức giận, trên đường chở cô về không nói với cô một lời. Anh đang là sinh viên năm cuối, còn cô chỉ mới mười tám tuổi ngây ngô có biết gì đâu. Anh muốn cô chứng minh tình yêu của cô dành cho anh cũng không có gì quá đáng. Nhưng tại sao cứ phải qua đêm với nhau mới được?

Nhét earphones vào tai, Lan bật bài hát Khúc Thụy Du

, thơ của tác giả Du Tử Lê, nhạc sĩ Anh Bằng phổ nhạc.

“Hãy nói về cuộc đời khi tôi không còn nữa, sẽ lấy được những gì về bên kia thế giới ngoài trống vắng mà thôi. Thụy ơi và tình ơi...”

Lan rất thích nghe bài hát này, giai điệu êm ái mượt mà thấm vào trong lòng. Lời bài hát khiến tâm trạng cô thấy khá hơn.

Đừng bao giờ em hỏi, vì sao ta yêu nhau, vì sao môi anh nóng, vì sao tay anh lạnh, vì sao thân anh run, vì sao chân không vững, vì sao và vì sao...?

Khẽ thở dài, Lan nằm xuống giường cố ru mình vào trong giấc ngủ.

Cả ngày Lan không nhận được cuộc gọi hay tin nhắn nào của Thắng dù đã gửi hàng chục tin nhắn cho anh. Buổi sáng khi cô qua hỏi chú Kiệt thì chú nói anh đến trường từ rất sớm. Sau khi nghỉ việc ở quán cà phê trên đường Pasteur, Lan muốn nghỉ ngơi mấy ngày đi chơi với Thắng sau đó mới đi tìm việc làm. Không ngờ tối qua cả hai lại cãi nhau một trận. Ngồi quán cà phê vỉa hè bên này đường, thỉnh thoảng Lan lại nhìn qua nhà chú Kiệt chờ Thắng về.

Tối nay quán tấp nập khách, toàn đám thanh niên con trai. Sau một hồi lúi húi pha cà phê cho khách, Lan ngồi xuống ghế nhựa nghe đủ chuyện trên đời. Từ bóng đá, quần vợt cho đến chuyện ở đất nước bí ẩn nhất thế giới - Triều Tiên rồi báo mạng mấy ngày nay rùm beng chuyện căn biệt thự của một đại gia giàu có ở Sài Gòn bị đạo chích viếng thăm hay cô ca sĩ Linh Vy nào đó bị phóng viên chụp được ảnh say rượu ở quán bar... Rút điện thoại ra, cô soạn tin nhắn gửi cho Thắng.

“Chờng nào anh về? Anh vẫn còn giận em hả?”p>

Một anh con trai phóng vù tới trên chiếc SH rồi dựng chân chống xe ngồi xuống ghế nhựa. Anh chàng quay qua hỏi Hạnh:

- Chị, bà xã em tới chưa?

Chị lắc đầu:

- Chưa thấy.

Gửi tin nhắn đi rồi tận mấy phút sau vẫn không thấy Thắng trả lời, Lan thở hắt ra. Anh giận cô thật rồi. Chỉ vì cô không chịu “cho” anh. Có nhất thiết phải vội vàng làm chuyện đó khi cả hai chưa thực sự trưởng thành không? Tại sao không thể để dành cho đêm tân hôn. Cô biết quan niệm của mình xưa rồi nhưng “làm thân con gái phải biết giữ mình”, cô muốn trao cái quý nhất của mình cho người cô sẽ lấy làm chồng. Điều đó có gì không đúng nào. Anh nổi nóng, quát tháo với cô rằng như vậy có nghĩa là cô không yêu anh thật lòng. Thật lòng hay không phải cảm nhận bằng trái tim chứ sao lại ở chuyện “cho” hay không “cho”. Yêu không chỉ là cảm thông, chia ngọt sẻ bùi mà còn phải tôn trọng, gìn giữ cho nhau.

Ngẩng đầu lên thấy anh chàng đi SH vẫn ngồi một mình, Lan uống ngụm cà phê rồi bật màn hình điện thoại. Không có tin nhắn nào được gửi tới.

Nhạc chuông điện thoại của anh SH chợt réo inh ỏi.

“Wow fantastic baby. Woo~ I wanna dance, dance, dance, dance, dance...”

- Alo, bà xã hả?... Sao để anh chờ lâu lắc vậy? Gì? Mẹ em không cho đi hả? - Giọng anh chàng SH chợt buồn thiu. - Ủ, vậy ở nhà học bài đi.

Anh SH chợt chọt ngón tay vào màn hình điện thoại rồi áp lên tai:

- Tối hém uống cà phê mày. Ủ...

Nghe tiếng thắng xe, Lan ngẩng đầu lên nhìn thấy Thắng về vội băng qua đường. Nhìn thấy cô, Thắng không nói gì đẩy cổng định dắt xe máy vào thì cô đứng chặn trước đầu xe.

- Anh hơi mệt. - Thắng nói với Lan. - Bữa nay học cả ngày tới lên thư viện học bài giờ anh chỉ muốn ngủ.

- Anh vẫn còn giận em chuyện tối qua hả?

- Kh...không. - Giọng Thắng đứt quãng. - Anh mệt. Để hồi nào hai đứa mình nói chuyện tiếp nha.

Ở bên quán cà phê, anh chàng đi SH nheo mắt nhìn Thắng rồi nghĩ trong đầu: “Thằng nhóc đó học ngành Tài chính - Ngân hàng nay cặp cô này mai cặp cô kia, thay người yêu như thay áo nổi tiếng từ hồi anh còn học trong trường. Ngay cả cô bé bán cà phê nó cũng không tha...”

Bất ngờ vai bị đập mạnh một cái, anh ngẩng đầu lên thấy thằng bạn thân liền cười tươi rói:

- Mày đi cân đầu vùn hay sao mà tối lẹ dữ mày?

Nhân ngồi xuống ghế nhựa cạnh Tú dựa lưng vào tường, cười phì rồi trả lời:

- Tao có việc gần đây nên tiện đường ghé vào luôn. - Rồi anh nói to với chị chủ quán. - Chị, cho em ly cà phê.

Lúc Nhân quay sang định hỏi thằng bạn anh có phải nó bị “bà xã” cho leo cây không thì thấy Lan đi tới quán. Cô ngồi xuống ghế nhựa, nét mặt buồn bã. Sau đó, anh nghe chị chủ quán hỏi cô:

- Hai đứa cãi nhau hả?

Cô gật rồi lại lắc đầu, mặt vẫn buồn, không nói gì cả. Nhân thầm đoán, có lẽ cô cãi nhau với người yêu.

Tú quay mặt sang thấy Nhân nhìn Lan chăm chú như bị cô thôi miên.

- Ê. - Tú gọi Nhân.

Nhân giật mình:

- Gì mà?

- Con nhỏ đẹp đẹp đó có bồ rồi.

- Mà thấy thằng bồ bé đó rồi hả?

Tú chỉ tay về phía căn nhà Thắng thuê trọ:

- Nhà thằng bồ nó đó.

Rồi Tú hạ thấp giọng xuống làm ra vẻ bí mật:

- Thằng đó thay bồ như thay áo. Cặp tùm lum em trong đó có cả đứa con gái mà tao thích.

- Hèn gì nghe giọng mà vẫn còn cay cú... Chắc tức lắm hả?

- Tức. Đập cho nó một trận khi nó đá nàng để cặp với con khác nhưng vẫn tức. Nàng khóc như mưa rào, cửa sổ tay tự tử may mà gia đình cứu được.

- Mà kể tao nghe rồi. Mối tình đầu của mày. Cô nàng tên Trang, bây giờ là chủ tiệm bánh kem phải không?

Tú gục gặc đầu, nhìn Lan đang ngồi buồn thấp giọng:

- Tội nghiệp con nhỏ kia. Chắc nó không biết. Trước sau gì cũng bị đá... M. thằng đều...

Thấy hơi đau đầu nên Lan xin chị Hạnh về nhà bà Mười khi chị còn chưa dọn quán. Cô leo lên căn gác tắm rửa rồi ôm gối nằm dài trên chiếu trúc. Lúc này, thái độ của Thắng với cô khác quá. Lạnh nhạt thờ ơ khiến cô thấy hụt hẫng vô cùng. Anh không hề nở một nụ cười nào với cô, lại còn gạt tay cô ra khỏi đầu xe. Anh cứ như một người nào đó không phải Thắng mà cô biết. Đầu rồi những hành động ôm ấp dịu dàng, những cái nắm tay thật chặt cùng những lời yêu thương cháy bỏng và cả những nụ hôn đắm say ngọt lịm. Hai đứa luôn hôn nhau trước khi tạm biệt nhau ai về nhà nấy cơ mà. Tại sao thái độ của anh đột ngột quay ngoắt 180 độ trở nên lạnh lẽo và xa cách đến vậy.

Mở cửa bước ra ban công đứng hóng gió vì Lan thấy sao trong phòng ngột ngạt quá. Cô nhìn xuống khoảng sân tối thui bên dưới cõi lòng man mác buồn. Thời gian nặng nề trôi đi. Cô ngồi bệt xuống nền gạch bông ôm gối thần thờ, cứ thế lặng yên nghĩ về Thắng. Con gái thường nhạy cảm hay nói đúng hơn là đa sầu đa cảm nhất là với những cô nàng thích nghe nhạc buồn như Lan. Cô cảm thấy bất an, bồn chồn và cả khó chịu. Anh chưa bao giờ tỏ thái độ lạnh lẽo như vậy với cô. Những khi mệt, anh vẫn cười, vẫn ôm cô, vẫn gửi những tin nhắn yêu thương cơ mà. Còn ngày hôm nay và cả tối nay, dù cho chỉ là một tin nhắn ngắn ngủi anh cũng không gửi cho cô.

Lan vẫn nắm chặt điện thoại trong tay mong chờ một tin nhắn chúc ngủ ngon từ anh. Chờ mãi, chờ tới tận nửa đêm vẫn không thấy, cô bật điện thoại soạn tin nhắn: “Chúc anh ngủ ngon!” rồi bấm nút gửi. Lại chờ. Chờ bằng cách nhìn những con số nhích dần lên nhưng điện thoại vẫn im lìm như buổi đêm vắng lặng. Bầu trời lặng câm. Gió lặng câm. Và cô cũng lặng câm, ngồi gặm nhấm nỗi cô đơn đang vây kín trái tim mình.

Con đường yên bình khuất mình dưới hàng cây cổ thụ. Mỗi khi có cơn gió thổi qua tàng cây, những chiếc lá già cỗi úa vàng nhẹ nhàng đáp xuống mặt đường hay đậu hờ trên vai chị lao công miệt mài quét đường. Quán cà phê Fiction ba tầng nằm ngay đầu một con hẻm sâu hun hút chỉ chạy lọt một chiếc xe máy. Tường sơn màu xanh lá cây, nội thất bên trong được thiết kế khá ấn tượng. Tất cả các tầng đều có giá sách gắn âm vào tường không nhét kín tiểu thuyết mà để xen kẽ bình hoa, gấu bông, hộp đựng bút, sổ tay hoặc treo khung ảnh các tác giả của những cuốn tiểu thuyết được xếp trên kệ. Tầng trệt kê những bộ sofa rộng rãi êm ái kèm những chiếc gối dễ thương rất thích hợp để khách ngả lưng đọc tiểu thuyết. Khách muốn ngồi nệm thì lên tầng một, còn nếu muốn hóng gió hít khí trời hay thả mình vào trong khoảng không của thiên nhiên thì lên tầng trên cùng có bức tường bám đầy rong rêu kê những chiếc lu gác lên trên cái gáo dừa bên cạnh cây chuối non, cây tre cây trúc tạo cảm hứng thi vị của miền quê. Ban công trở ra bám đầy dây leo bìm bịp, hoa ti gôn, hoa giấy và rất nhiều những chậu cây cảnh xếp dưới chân các bộ bàn ghế khiến nơi này trở thành nơi hò hẹn thú vị của các cặp tình nhân.

Chủ quán tên Thùy, là một cô gái cao gầy, tóc nhuộm nâu uốn sóng. Nghe Lan nói có kinh nghiệm pha cà phê nên chị nhận vào ngay và xếp cô vào vị trí quầy pha chế. Giờ làm việc bắt đầu từ 4 giờ và kết thúc vào 9 giờ đêm. Quán có ba nhân viên nam, hai nhân viên nữ trong đó có hai người làm cố định ca 1 tới 4 giờ thì nghỉ. Ban đầu Thùy hỏi Lan muốn làm ca nào cũng được nhưng cô đã xin được làm ca 2 vì buổi sáng cô còn phải phụ chị Hạnh bán cà phê vỉa hè. Khách của quán hầu hết đều là học sinh, sinh viên. Thỉnh thoảng quán cũng xuất hiện những chị gái mặc đồng phục công sở vào quán buôn chuyện sau giờ làm việc. Nhưng khách đến quán đều thích đọc tiểu thuyết hơn là ngồi tán gẫu. Họ thường vừa uống cà phê vừa chăm chú đọc sách, đôi khi gọi thêm bánh mỳ và ngồi hàng giờ liền. Bởi thế nên quán chỉ mở nhạc không lời để tránh làm mất hứng đọc sách của các độc giả.

Đứng trong quầy, Lan rút điện thoại ra coi giờ và cũng là để xem thử có tin nhắn nào của Thắng không. Nhưng thật đáng tiếc, màn hình trống trơn, chỉ có tấm hình nền hai đứa dựa đầu vào nhau cười tít mắt.

- Hù!

Có ai đó đập mạnh lên vai khiến Lan giật bắn. Cô ngẩng đầu lên thấy hai cô bạn nhìn mình cười toe toét. Na cười hi:

- Chỗ này được nè. Tui tới đây mấy lần rồi.

Vy chen vào:

- Đứng pha cà phê sướng nha. Khỏi chạy mỗi chân như quán cũ. Cái bà chủ quán dữ dằn đó để mình bả bán cho bả hết cái thói thích quát nạt người khác.

Lan mỉm cười. Cô không thấy buồn nữa. Nghĩ lại đúng là mình cư xử hơi quá với khách của quán. Dù sao cũng là khách quen mà tròng mắt lên với người ta đúng là muốn đuổi khách thật. Bị chủ quán chửi cũng đáng chẳng thể trách được chị ấy.

- Hai bà uống gì?

- Tui uống Mocha. - Na nói.

- Cho tui ca cao nóng. - Vy cười tít mắt.

Na chỉ bàn sát giá sách:

- Tui tui ngồi ở kia chờ bà. Chừng nào bà hết giờ làm, ba đứa tui mình đi ăn món Nhật nha. Tui cũng muốn giới thiệu hai bà với anh Bốn đẹp trai của tui luôn.

Vy cười hi hi:

- Giới thiệu với Lan chớ tui gặp rồi mà. Công nhận anh bà đẹp trai thiệt. Nhưng mà vẫn thua anh Bin của tui.

- Biết rồi khoe hoài. - Na cười phì.

Quán Shuichi Akai mới khai trương ngày 10.10 nằm trong con hẻm nhỏ yên tĩnh được đặt theo tên một nhân vật trong bộ truyện tranh nổi tiếng - Thám tử lừng danh Conan. Quán nhỏ, độc tông màu gỗ, kê những bộ bàn ghế bằng gỗ đơn giản. Thực đơn của quán khá phong phú bao gồm shushi, lẩu sukiyaki, bánh xèo okonomiyaki... và độc đáo nhất là món bánh nhân bạch tuộc takoyaki. Anh chủ quán kiêm luôn đầu bếp cùng với một cậu nhân viên phục vụ thay phiên nhau chạy bàn. Lan nghe Vy nói Na kết đứ đừ anh chàng chủ quán có má lúm đồng tiền dễ thương này.

Ba đĩa gọi bánh takoyaki phủ lên trên khô cá bào và nước sốt, bánh xèo Nhật Bản và nồi lẩu. Món bánh xèo có thành phần đa dạng ngoài rau, tôm, thịt giống bánh xèo Việt Nam còn có bạch tuộc, mực, rong biển, cá, bắp cải... Các món ăn đều được dọn ra mà vẫn chưa thấy anh Bôn “đẹp trai” của Na tới nên cả ba quyết định “xử” trước.

Đang ăn thì điện thoại Na phát nhạc inh ỏi, cô cầm lên nghe:

- Alo. Anh không tới được hả?... Dạ... Ô key. Em biết rồi.

Tắt điện thoại, Na để bên cạnh rồi cười nói với hai cô bạn:

- Anh tui bận chút chuyện không tới được rồi. Thôi mình ăn tiếp đi mấy bà. Đồ ăn ở đây ngon tuyệt vời phải hông?

Vy nháy mắt:

- Chàng bà thích nấu thì món nào bà chẳng khen ngon.

Lan nhướn cười, nhai miếng bánh xèo rồi rút điện thoại ra. Màn hình trống trơn. Nhét điện thoại trở lại túi quần, cô uống ngụm trà sữa ngồi chờ đợi chẳng buồn nhắc đũa. Hai cô bạn vẫn chọc nhau cười sặc sụa nhưng Lan không cười nổi. Rốt cục Thắng đang ở đâu và làm gì? Tại sao anh không trả lời tin nhắn của cô.

Sau khi ăn một bụng no nê ở Shuichi Akai, Lan đạp xe về nhà. Phố xá đèn đường bật sáng trưng, ô tô xe máy vụt qua Lan. Cô chậm rãi đạp qua con đường nhiều cây tách đôi công viên Tao Đàn rồi đạp thêm một quãng xa qua mấy ngã rẽ tấp nập nữa mới quẹo tay lái vào trong con hẻm nhà bà Mười. Về tới nhà đúng lúc chị Hạnh đang dọn quán, Lan dựng chân chống xe rồi chạy lại phụ chị dọn dẹp.

Lúc cô đang xếp ghế thành chồng thì có một chiếc Vespa LX dựng trước nhà chú Kiệt. Lan nhìn qua ngõ ngang khi thấy Thắng xuống xe chuyển tay lái ột cô gái ăn mặc sành điệu. Và sau đó, họ hôn nhau trước mặt cô và chị Hạnh. Chị bất ngờ không kém Lan, còn cô thì thấy xây xẩm mặt mày. Thắng hôn cô gái đó xong quay sang quán cà phê nhìn thấy Lan nhưng anh lơ đi, thản nhiên vuốt tóc cô gái đi LX:

- Em về ghen. Mai gặp lại.

- Ok.

- Chúc anh ngủ ngon.

Sau khi tạm biệt cô gái, Thắng quay người đi vào cổng. Lan băng qua đường giữ cánh tay anh lại run giọng hỏi:

- Anh... cô gái đó là ai?

Rồi cô buột miệng chất vấn anh:

- Anh... bắt cá hai tay?

Thắng lạnh nhạt gạt cánh tay Lan xuống:

- Tôi và cô chia tay đi. Chán yêu rồi.

Lan nói khi nước mắt đã chảy dài, cổ nghẹn đắng:

- Anh nói cái gì?

Do alobooks không cho đăng hết nên chương truyện bị mất một khúc. Đọc tiếp ở đây:

8. Chương 08 Khi Nào Gió Ngừng Thổi

Hơn 10 giờ sáng vẫn chưa thấy Lan xuống quán, chị Hạnh nhờ người quen coi quán rồi chạy qua quán tạp hóa hỏi bà Mười:

- Dì Mười, sao sáng nay con không thấy con bé Lan qua phụ con bán cà phê.

Bà Mười lắc đầu: - Ủa, tao mới đi chợ về tưởng con nhỏ xuống rồi.

- Lên trên coi thử dì. Tối qua nó bị thằng Thắng xô té khóc dữ lắm.

Bà Mười vội lên phòng gõ cửa nhưng không nghe động tĩnh gì. Khi bà mở bật cửa ra thì thấy Lan nằm mê man, mồ hôi nhễ nhại. Bà Mười sờ trán Lan rồi giạt tay lại hốt hoảng sờ tay chân cô:

- Chết rồi sao vậy nè con. Làm sao để chân tay lạnh ngắt vậy nè. Chị Hạnh cuống quýt:

- Phải chở con nhỏ đi bệnh viện. Để con qua kêu người ta công nó xuống.

Bà Mười kéo tủ xếp lấy áo khoác mặc cho Lan.

- Ờ ờ, đi liền đi.p>

Ngân hàng thứ bảy chỉ làm buổi sáng. Sau khi tắt máy tính, Nhân rời văn phòng vừa đi tới thang máy vừa gọi cho cô em gái:

- Đi ăn trưa với anh không Na?

- Anh Hai, bạn em bị bệnh đang đưa đi cấp cứu. - Na nói hấp tấp. - Thôi nha.

Cuộc gọi kết thúc, Nhân bấm số của Tú.p>

- Alo.

- Đi nhậu không mày? - Tao đang đưa con nhỏ bán cà phê đi bệnh viện cấp cứu. Tao gọi lại ày sau nha.

Nhân hỏi ngay:

- Nhỏ nào?

- Con nhỏ quán chị Hạnh đó. Giọng Nhân trở nên gấp gáp:

- Bệnh viện nào mày?

Khi đang nằm trong taxi với bà Mười và chị Hạnh trên đường đến bệnh viện, Lan ói ra máu. Lúc đến bệnh viện thì cô bị chảy máu mũi, Tú hoảng sợ công Lan chạy nhanh vào trong bệnh viện để lên băng ca. Sau đó, các y tá vội đẩy cô vào trong phòng cấp cứu.p>

Nhân chạy đến bệnh viện gặp Tú đang đi trong hành lang. Nhìn thấy áo Tú dính máu, Nhân nghe giọng mình run run:

- Bé đó có sao không?

Tú trả lời:

- Sốt xuất huyết. Đang cấp cứu trong kia.

Nhân chạy vội tới phòng cấp cứu thấy bà Mười, chị Hạnh và Na đang đứng trước cửa lo lắng. Anh từng đọc qua một thông tin y học nói rằng có trường hợp bệnh nhân sốt xuất huyết nhập viện nhưng các bác sĩ không thể cứu chữa kịp vì tiến triển bệnh quá nhanh. Tay Nhân run rẩy, lồng ngực nóng bức như bị lửa thiêu đốt, tim đập dồn dập. Không biết từ khi nào Lan như cây hoa mọc rễ đâm chồi trong tim anh, anh

nghĩ đến cô, ngủ cũng mơ thấy cô. Nghe Tú nói cô bé phải đi cấp cứu, anh vội vã chạy tới bệnh viện chỉ để biết tình hình của cô ra sao.

- Ủa, anh Hai. Anh tới đây chi vậy? - Na chạy lại hỏi Nhân.

Không vốn vã như lúc này hỏi Tú, Nhân căng thẳng ngồi xuống ghế chờ đợi cánh cửa phòng cấp cứu mở ra. Na chạy tới trước cánh cửa đứng ngồi không yên thỉnh thoảng nhảy lên nhảy xuống để dòm qua tấm kính trên cao. Do có hai anh em nên bà Mười dặn dò nếu có bất kỳ tin tức gì gọi ngay cho bà rồi bà và chị Hạnh cùng về để coi quán vì đều đang nhờ người trông giữ. Một lúc sau, Vy chạy vội tới hỏi Na rồi rút:

- Trời ơi, tui lo quá. Tui gọi cho ba nó rồi. Chú ấy nói sẽ cố gắng tới Sài Gòn nhanh nhất có thể.

Giọng Na cũng lo lắng không kém:

- Tui cũng lo quá bà ơi. Bà Mười nói nó ới ra máu.p>

Thời gian nặng nề trôi qua. Cuối cùng thì cánh cửa phòng cấp cứu cũng được đẩy bật ra. Nhân chạy tới đứng cạnh Na lo lắng nhìn chú bác sĩ gỡ khẩu trang. Bác sĩ nói với cả ba:

- Nhờ người nhà đưa vào bệnh viện kịp thời nên chúng tôi đã tiến hành chẩn đoán và điều trị cho bệnh nhân. Khi nào bệnh nhân được chuyển sang phòng bệnh, bệnh viện sẽ thông báo với mọi người.

Nghe bác sĩ nói Lan không sao, hàng lông mày Nhân mới giãn ra. Anh khẽ thở dài rồi chạy vội đi đặt phòng bệnh cho Lan. ***

Tỉnh dậy thấy dây truyền lỏng ngoằn ngoèo chích trên cánh tay, thấy gương mặt ba sạm đen nhìn mình đầy lo lắng, Lan nghẹn ngào gọi ba:

- Baaa...

Ba Lan chảy nước mắt nắm tay con gái:

- Con thấy trong người sao rồi con? Còn đau nhiều không con?

Lan lắc đầu, hàng nước mắt chảy dài. Lâu lắm rồi cô mới được gặp ba. Thật may ba không gầy đi nếu không cô sẽ rất đau lòng. Ba nói các chủ thầu xây dựng ở Champasack đều tin tưởng ba nên ba được giao nhiều công trình, bảo hộ lao động ở đó cũng tốt hơn trước rất nhiều và ba thấy yêu thích công việc hiện tại. Ấu cũng là cái duyên đưa đẩy ba đến với đất Lào. Chỉ cần ba luôn mạnh khỏe thì cô cũng yên lòng.

- Nín đi con... Đang bệnh mà khóc mất sức...

Trong phòng không chỉ có ba của Lan mà còn có Nhân. Nhìn thấy cô nghẹn ngào gọi ba rồi không nói gì nữa mà chỉ khóc, anh thấy xúc động đến nao lòng. Tình phụ tử giữa hai cha con thật cao quý. Đã quá lâu rồi anh không được cảm nhận tình yêu thương của ba và mẹ anh. Ở Mỹ, khi Nhân đang học năm ba Đại học, anh gần như khuyu ngã khi nghe tin ba hy sinh ở biên giới, cấp tốc về nước chịu tang ba, học kỳ đó anh phải học lại hầu hết các môn. Đau đớn thay mẹ kính yêu cũng bỏ lại anh và Na trên cõi đời này chỉ vài tháng sau đó. Hai anh em đều bị sốc nặng, không ăn không uống nhập viện hết cả hai. Sau đó vì quá đau buồn mà Na bị mắc chứng trầm cảm nặng, lực học tuột dốc không phanh từ học sinh giỏi xuống học sinh yếu, phải mất một thời gian dài nó mới lấy lại thăng bằng.

Cánh cửa đột ngột bị đẩy bật ra làm Lan đưa mắt nhìn sang mới phát hiện ra Nhân đứng trong phòng. Na và Vy cười cười đi vào phòng xách theo túi giấy đựng cơm hộp và cháo cho Lan. Na mở túi lấy cơm mời ba của Lan và anh trai. Nhân không ăn, để hộp cơm trên bàn bước lại nâng giường lên giúp Vy. Lan không khỏi ngỡ ngàng khi thấy Nhân có mặt ở đây.

Na cười nói:

- Anh Hai tui đó bà.

Lan quay sang nheo mắt cười với Nhân. Gặp anh mấy lần mà không biết anh là anh trai của Na để chào. Thấy Vy định dứt cháo ỳnh, Lan nói với cô:

- Bà ăn cơm đi Vy. Tui tự ăn cháo được. - Bà tự ăn được không?

- Được mà.

Nghe Lan nói vậy, Nhân xếp chiếc bàn của bệnh viện đặt trên giường. Vay để tô cháo lên bàn rồi đưa muỗng cho Lan. Cô xúc muỗng cháo chậm rãi ăn. Nỗi đau rỉ máu mà Thắng gây ra cho cô vẫn nhức nhối không thôi, tiếp tục cắn nhay trái tim đã tan nát của cô. Khi còn mê sảng, cô thấy đầu mình đau khủng khiếp, bóng tối đổ ụp vào cô nhưng vẫn không thể sánh bằng nỗi đau buốt rất trong tim, nỗi đau không thể dứt nổi.

Tỉnh dậy khi đêm đã vào khuya, Lan đưa mắt nhìn sang ghế sofa thấy ba đang ngủ, không mền chỉ đắp hồ cái áo khoác cũ bạc màu vẫn còn ám bụi của công trường. Đặt chân xuống giường cầm chiếc mền của bệnh viện, Lan nhích từng bước một kéo theo giàn nhôm treo bình truyền lỏng lẻo và dây nhợ loằng ngoằng đi tới sofa đắp mền cho ba rồi mở cửa bước ra ngoài đứng trước lan can. Lan khẽ rung mình khi cơn gió lạnh lạnh thổi thốc qua. Cây dầu già cổ vươn tán lá xanh ngắt vào hành lang chỗ cô đứng lao xao rì rào. Lan lắng tai nghe tiếng lá cây bị gió thổi rơi xuống sân. Hình như cây đang buồn vì lá rời bỏ cây, tựa mình trong nỗi đau khắc khoải không có lá ở bên. Có lẽ khi gió ngừng thổi cây sẽ không đau nữa. Nỗi đau hóa thành tàn tro bay xa tít tắp và biến mất không dấu vết. Chợt có tiếng nhạc chuông rung rộn quái quái vang vẳng bên tai, Lan run bắn, ngoảnh đầu lại thấy Nhân đứng ngay đằng sau cười gượng với chiếc điện thoại trên tay. Anh lăm bắm chữi thẻ trong đầu, m.k mấy thuê bao rác quảng cáo tải clip sex...

Sau mấy giây bối rối, Nhân hỏi Lan:

- Trời lạnh sao em lại đứng đây?

Lan chỉ cười, không trả lời. Anh bước lại gần đứng cạnh cô, cởi áo bóng chày đang mặc choàng qua vai cô.

Tầng dưới chợt truyền lên những tiếng bước chân vội vã, tiếng khóc gào nào nề.

- Trời ơi con ơi là con. Sao bỏ mẹ mà đi con... Con tôi, cháu tôi...

Sau đó những tiếng bước chân ồn ào xa dần, chỉ còn tiếng hai người phụ nữ nói chuyện với nhau. - Con nhỏ nghe nói nhảy lầu tự tử. Các bác sĩ không cứu được. Thằng nào ác ôn làm con gái nhà người ta có bầu rồi trốn biệt... Khốn nạn thật...

- Hai mạng sống... Tội nghiệp!

Không kìm được tiếng lòng, Lan bật khóc. Khóc cho cô bạn xấu số và em bé đang thành hình trong bụng. Sao lại đại đột như vậy chứ? Xót xa quá. Một mối tình đắng cay.

Nhìn đôi vai gầy guộc của Lan run rẩy, những giọt nước mắt lăn dài trên má, Nhân bất ngờ kéo Lan vào lòng và ôm chặt lấy cô. Cô mở to mắt không hiểu chuyện gì đang xảy ra, tại sao cô bị ôm, tại sao anh trai của Na lại ôm cô. Gió thổi qua mang theo mùi nhang phảng phất. Nước mắt vẫn lặng lẽ chảy dài trên má Lan. Cô nghẹn ngào khóc trong lòng Nhân.

9. Chương 09 Hết

Sau khi ra viện, Lan về nhà bà Mười tiếp tục ở trọ, đi làm ở quán cà phê Fiction. Bà Mười nhờ người cháu tới xịt thuốc quanh nhà để phòng ngừa muỗi truyền bệnh. Thắng đã dọn đi, nghe nói đến sống cùng với cô bạn gái đi xe LX. Có lần anh ta quay lại nhà chú Kiệt lấy đồ bỏ quên, Lan chạy qua đưa trả điện thoại thì anh ta cười ha ha rồi quăng điện thoại cho con trai chú Kiệt. Cô cũng biết chiếc USB mình tặng cũng được anh ta cho thằng nhóc.

Đức Phật dạy rằng: “Nó [ám chỉ nỗi đau] nhục mạ ta, đánh đập ta, chiến thắng ta và cướp đoạt ta. Người nào hằng ôm ấp những tâm niệm như thế thì oán hận không bao giờ nguôi. Kẻ nào xả ly được những tâm niệm ấy thì oán hận phải tiêu tan”. Điều Đức Phật dạy tưởng khó làm nhưng chỉ cần cố gắng là sẽ làm được. Vết thương đã liền sẹo, chai dần với những tàn tích của tình yêu đầu. Lan không tiếc nuối những ngày xưa

cũ. Cô thấy mình khôn ngoan khi ngày đó không dại khờ cho hết tất cả để rồi phải ngồi ôm hận. Nhân cho cô nghe những bản nhạc rock trong album yêu thích của anh – Still life của Opeth. Chất giọng lúc thì khàn đục lúc thì tha thiết của Mikael nhưng cuốn cuộn như một dòng thác lũ cuốn phăng mọi nỗi đau.

Rồi mùa đông cũng lặng lẽ qua đi, mùa xuân đến mang theo bao sắc màu tươi mới và đẹp đẽ. Những đóa hoa nở bung ra khoe sắc vui đùa với những chú ong mật chăm chỉ. Có một người con trai vẫn luôn bên cô. Anh rất hay cười, nụ cười sưởi ấm cô mỗi khi Sài Gòn trở gió, co mình trong cái lạnh của mùa đông. Cô đã vượt qua sự cô đơn đến cùng cực một cách ngạc nhiên, không khóc lóc, không buồn bã. Vì tình yêu anh dành cho cô quá lớn lao. Tình yêu đó khiến cô quên được mọi tình cũ càng đã đóng rêu xanh ngắt.

Trời đã khuya lắm rồi, vậy mà trên đường phố vẫn có một chàng trai chở một cô gái trên chiếc Vespa cổ rảo khắp phố phường Sài Gòn.

- Alo. Bà Mười hả? Tối nay con ngủ ở nhà... Na.

Người con trai suýt nữa thì phì cười vì cô gái ngồi sau anh cả gan dám nói dối.

- Dạ, con chào bà Mười.

Tắt máy rồi, cả hai không hẹn nhau mà cùng bật cười. Tay Lan nằm gọn trong bàn tay Nhân, hai má cô ửng hồng, trái tim đập thành thịch.

- AAA... Em hư quá... Hư quá rồi... Nói dối bà Mười. Trời ơi!

- Hì.

- Anh cười hoài hà.

Nhân chở Na đến khu chung cư cao tầng. Cửa mở, cô hơi bối rối khi đi vào trong. Chẳng hiểu sao lúc này sau châu nhậu với bạn bè anh về hơi khuya, anh đề nghị hay về nhà anh ngủ, cô gật đầu chẳng thêm suy nghĩ. Kỳ lạ ghê. Một đứa con gái trước giờ luôn cảnh giác với đàn ông con trai vậy mà lại lơ là với người con trai này.

Lan bước vào trong phòng ngủ ngồi xuống giường trong thời gian chờ đợi Nhân tắm. Chẳng thấy sợ hãi, cũng chẳng thấy lo lắng khi sắp ngủ chung với một người con trai. Có những sự tin tưởng đã vượt qua cả giới hạn vốn có.

Trời bất chợt đổ mưa rào rào. Lan bước đến đứng trước cửa kính nhìn mưa rơi nghiêng xuống cột đèn đường. Một vòng tay mạnh mẽ ôm cô từ phía sau. Cảm giác yên bình quá đổi. Bờ vai rộng, vòm ngực rắn chắc, mùi sữa tắm thơm nhẹ nhẹ. Cô quay lại đẩy Nhân ra đi vào trong phòng tắm.

Khi Lan ra, Nhân ngồi trên giường gối kê cao xem bóng đá. Cô mặc áo thun và quần thể thao rộng thùng thình của anh thấy mình như đang bơi trong bộ đồ này. Nhân nhìn cô cười phì. Cô bò lên giường đánh vai anh một cái.

- Không có đồ nào khác nên phải mặc bộ này. Bộ mặc cười lắm hả.

- Hay mặc sơ mi của anh. - Nhân chiếu tọa độ xuống chân cô rồi nói tiếp. - Khỏi mặc quần.

Cô phì cười.

- Uống rượu không? - Nhân hỏi.

Cô liếc mắt:

- Định âm mưu gì hả?

Nhân bật cười rồi rời khỏi giường qua phòng khách lấy rượu. Khi quay trở lại anh thấy khó thở khi cô chỉ mặc độc áo sơ mi trắng mà anh đoán là cô lấy nó trong tủ quần áo. Dưới ánh đèn ngủ mờ ảo, trông cô càng trở nên quyến rũ. Nhân nuốt ực một cái rồi bước lại giường đưa cho Lan ly rượu để cao. Sau đó anh rót rượu vào ly của cả hai, để chai rượu lên kệ tủ, trèo lên giường ngồi cạnh cô... Mùi hương thơm tho, hơi ấm nồng nàn từ người cô khiến anh thấy đầu óc mình như say dù chưa uống ngụm rượu nào. Hai người cùng ly

vào nhau rồi uống một ngụm rượu. Mặt cô hơi đỏ. Trời sập lạnh. Anh định kéo chăn đắp cho cả hai nhưng nghĩ gì đó gạt luôn xuống giường. Cô ngạc nhiên:

- Tự nhiên quăng cái mền xuống giường luôn là sao?

- Có cái mền 37 độ là anh rồi. - Nhân cười khì. - Cái mền đó vô dụng.

Lan gỡ ly rượu trong tay Nhân đặt hai cái ly lên đầu tủ sau đó ngồi trong lòng anh choàng hai tay qua vai cười nắc nẻ.

- Tại sao anh tên là Hàn Nhân mà người chẳng lạnh chút nào.

- Hì. Rồi miệng Nhân dán vào môi Lan, cánh tay siết chặt vòng eo thon. Những nụ hôn nóng bỏng đưa cả hai vào thế giới chỉ có hai người. Anh đỡ eo Lan để cô nằm xuống giường. Sau đó hai đôi môi lại quấn lấy nhau.

Măng Đen mù sương... Sương phủ trắng xóa rừng thông. Chiếc xe Jupiter băng qua màn sương đang xuống rất dày. Nhân và Lan vừa đi thăm mộ của ông ngoại và mẹ cô, và bây giờ đang trên đường đến nơi yên nghỉ của ba mẹ Nhân.

- Em lạnh không?

- Dạ, hơi lạnh. - Chút nữa thăm mộ ba mẹ anh về, tới khách sạn nào đó đắp cái mền 37 độ là ấm liền.

Lan xấu hổ dấm nhẹ mấy cú vào lưng Nhân. Chiếc xe trôi qua con đường mịt mù. Sương xuống dày bám đầy trên mái tóc dày của Lan. Cô ôm anh thật chặt, nụ cười ấm áp nở trên môi.

HẾT

Bơ định viết truyện này dưới dạng tiểu thuyết, khoảng hơn 100.000 từ. Rốt cục lại tự làm mệt óc mình bằng những dòng văn ngập trong nước mắt. Bơ đã khóc thật. Cổ đắng nghét và không khỏi xót xa cho cô bé Lan. Thế nên, Bơ rút ngắn lại chỉ còn 9 chương thay vì hơn 20 chương như ban đầu. Một câu chuyện kết thúc có hậu giống như chuyện cổ tích. Có thể nhiều người đọc vẫn chưa thỏa mãn khi tác giả viết ngắn quá :D nhưng Bơ nghĩ truyện dừng ở cái kết đó là đẹp quá rồi đó. Nói thiệt là viết dài dòng chỉ để kéo dài dung lượng chữ mà không đọng lại được gì trong lòng người đọc thì thấy lãng phí thời gian quá. “Mỗi thời khắc qua đi là không bao giờ lấy lại được” - Báo Kiến thức gia đình. Đừng ném 24 giờ qua cửa sổ các bạn nhé.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/cai-men-37-do>